

Brain Storming

BS-különvélemények Ancsel Éva „Bekezdései”-ről

*Ancsel Éva, költő, filozófus, esszéíró
(1927. V. 23. – 1993. V. 1.)*

Kép forrása: http://www.grafint.hu/grafologia_folyoirat/200505/panteon.htm

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/hu/>

TARTALOM

Bevezetés

Művei

Ami a „bekezdésekről” olvasható

Ancsel Éváról jut eszembe...

Brain Storming különvélemények

Ancsel Éva bekezdéseire

Függelék

Bevezetés

Az internetes forrásokból a következőket lehet olvasni Ancsel Éváról:

1945-50-ben az ELTE filozófia-társadalomtudomány-lélektan szakán tanult. 1950-től közgazdasági technikumokban, 1960-tól tanítóképző intézetben, 1968-tól a Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskolán tanított. 1970-től az ELTE filozófia tanszékének adjunktusa, 1974-től docense, 1978-tól egyetemi tanára.

Filozófus, egyetemi tanár (1978-tól), a filozófiai tudományok kandidátusa (1973), majd doktora (1977), 1985-től a Magyar Tudományos Akadémia levelező, 1990-től rendes tagja.

Középiskolai (1950-től), majd tanítóképző intézeti tanár (1960-tól), a Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskola docense (1968-tól), az ELTE bölcsészettudományi kara filozófiai tanszékének oktatója (1970-től).

Esztétikai és történelmi-filozófiai munkássága mellett különösen jelentősek etikai tanulmányai, amelyek pedagógusok nemzedékeinek gondolkodását befolyásolták. Nagy szerepet játszott a középiskolai filozófiaoktatás megvalósításában és általában a filozófiai műveltség terjesztésében.

Versei 1957-ig jelentek meg. Műveiben az etika és a történelemfilozófia érintkezési pontjait kutatta (Új Magyar Irodalmi Lexikon).

A filozófiai munkáit kevésbé ismerő olvasó előtt talán „bekezdései” a legismertebbek. Ő maga nevezte el így töredék-szerűségükben is teljességet átfogó, bölcs gondolat-futamait.

Munkásságát Állami Díjjal (1983) és SZOT-díjjal (1986) ismerték el.

Művei

Művészet, katarzis, nevelés. Bp. 1970.

A szabadság dilemmái. Bp. 1972. (angolul: 1978.)

A megrendült öntudat mítoszai. Bp. 1974.

Töredékek az emberi teljességről. Bp. 1976.

Történelem és alternatívák. A cselekvés válaszútjai, tanulmány, 1978. (németül: 1984.)

Írás az éthosszról. Bp. 1981. (angolul: 1988)

Polémia a történelemmel. Esszé Walter Benjaminről, 1982.

Három tanulmány [tart.: A szabadság dilemmái, A megrendült öntudat mítoszai, Írás az éthosról], 1983.

Éthossz és történelem. Bp. 1984.

Etikai tanulmány a tudásról és a nem-tudásról. Bp. 1986.

Százkilencvennégy bekezdés az emberről, aforizmák, 1987.

Száznyolcvankét új bekezdés az emberről, aforizmák, 1989.

Bekezdések az emberről, 1987., 1991.

Az aszimmetrikus ember. Bp. 1989.

Lélek, idő, emlékezés, 1992.

Az ember mértéke vagy mérték-hiánya. Bp. 1992.

Ancsel Éva utolsó bekezdései 1993.

Ethos, Knowledge, History, 1994.

Az élet, mint ismeretlen történet. Bp. 1995.

Ami a „bekezdésekről” olvasható

„Gondolatprovokáló sorok a XX. századi magyar filozófia egyik legérdekesebb nőalakjától, aki fáradhatatlanul dolgozott élete utolsó percéig. Lánya, Gimes Katalin gyűjtötte össze édesanyja évek folyamán megjelent „bekezdéseit”, kibővítve a kórházban szerzett utolsó papírra vetett, illetve diktafonra mondott gondolatokkal.

A „bekezdés” sajátos és egyedi műfaj. Ancsel Évának köszönhetjük születését, és elkeresztelését: „...a névadó is édesanyám – írja Gimes Katalin –, s mindvégig ragaszkodott is az elnevezéshez: bekezdések ezek, nem aforizmák, nem maximák, nem is gondolatok – ezek Ancsel Éva „bekezdései”. (Eredeti gondolkodóhoz méltóan szerette a műfaji újításokat, nem véletlenül adta esszékötetének címéül: Töredékek az emberi teljességről.) Ma is rendkívül találónak érzem a bekezdés szót: távol tartja magát vele az éles elméjű „okoskodásoktól”, a frappáns meghatározásoktól – bár némelyik óhatatlanul az –, teret nyit viszont a poétikus, olykor metaforikus képeivel, hasonlataival akár a költészet formái felé, akár egy-egy fiktív vagy néha nagyon is valóságos történet „egyperces” novellába sűrítése felé.” Az „egypercesek” említése nem véletlenszerű, mert Gimes Katalin édesanyja gyűjteményes kötetéhez írott előszavából azt is megtudhatjuk, hogy a filozófus mélyen tisztelte Örkény Istvánt, a magyar abszurd irodalom atyját, akire külön műben emlékezett meg (Örkény-hiány). Ancsel Évát is a kényszer viszi rá, hogy poétai tömörségű „bekezdéseket” szerezzen: többszöri kórházban töltött időszak termékei, az írógép- és – nagyobb lélegzetű művekhez elengedhetetlen – szakirodalom hiánya szüli őket.”

Ancsel Éváról jut eszembe...

Ancsel Éva, mint szellemi fejlődésem egyik fontos, tiszteletre méltó nőalakja...

Ancsel Éva, Heller Ágnes, Hankiss Ágnes, Mohács Livia, Lux Elvira, G Havas Katalin, Oriana Falacci, Lomb Kató, Bartha Csilla, Dr Szentiványi Ágnes, ... Néhány nő, akinek munkásságának, tanulmányainak áttanulmányozása nagy segítséget nyújtott szellemi fejlődésem során.

Ancsel Évát elsősorban „Az aszimmetrikus ember”, és a „194 bekezdés az emberről, aforizmak” című műve alapján ismertem meg, mégis, leginkább az aforizmás kötetei alapján.

Amellett, hogy tiszteltem, mint filozófust, talán ő maga is elnézné nekem, hogy tovább gondoltam, kiegészítettem, értelmezgettem, megforgattam gondolatait... hiszen a filozófia maga is erről szól – hogy lehetőleg minden oldalról megvizsgáljunk dolgokat, gondolatokat, eszméket, stb, mivel ez ősi és eredendőbb hajlama az embernek, mint a konkrét, „szakosodottan” művelt tudományok. A filozófia, a filozofálás az emberiség nyiladozó értelmének olyan végtelen lehetőségével kecsegtető forrása, amiből az emberiség mértéke állít majd irányt és céltudatosságot. Ha úgy vesszük – a filozofálás az emberré válás legelemibb jele lehetett, amikor a szimbólumokkal kognitív műveleteket lettünk képesek elvégezni, és az egyre inkább erősödő nyelvhasználat is kezdte generációkon átívelően örökíteni a genetikus úton nem örökíthetőt, a közösség felgyülemlett és összegyűjtött közös tudását. A filozofálás tehát egyfajta törzsfejlődésünkben eredő, törvényszerűen jelentkező, az értelmi fejlődéshez elengedhetetlen fázis, ami egyaránt átalakulhat a szakosodott tudományok művelése felé, vagy az ideológiákat alátámasztó dogmatizmus felé, vagy megmaradhat ebben az örökké tartó „boldog állapotban”, miszerint a filozófia azt jelenti, hogy a valóság értelmezését soha nem lehet, nem kell, és nem is szabad abbahagyni, mivel egyfajta visszatérő kényszerként állandóan jelentkezik művelésének igénye. Egyfajta tiszta állapot az, amit az általam megismert Ancsel Éva képviselt, stílusában talán Eric Fromm-hoz tudnám hasonlítani – legalábbis, azon a területen, ami minden filozófia egyik sarkalatos pontja, a vallásosság, és az istenhit terén (bár ennek pontos megítéléséhez még nem biztos hogy eléggé jól ismerem őket).

Különvéleményeim következőkben bemutatott alapját az **„Ancsel Éva Összes Bekezdése”** (Kossuth Kiadó, Bp., 1999) című kötet alapján készült, melyben a következő művek összesítése olvasható:

„Százkilencvennégy bekezdés az emberről”
(Kossuth, 1987)

„Száznolcvankét új bekezdés az emberről”
(INTERART, 1989)

„Bekezdések az emberről 1987 – 1991”
(HIBISZKUS KÖNYVKIADÓ, 1991)

„Ancsel Éva utolsó bekezdései”
(Pesti műsor lap- és könyvkiadó Kft., 1993)

Számomra részben érthető, hogy miért választotta a filozófusnő a „bekezdés”-t, az írása kategóriájaként: aforizmának időnként túl hosszúak, tartalmukban időnként nem nyújtanak olyan evidenciaélményt, mint az aforizmáktól elvárható – ez azonban nem jelenti azt, hogy a sokszor „kimondhatatlan”, „megfogalmazhatatlan” gondolatokat, esztétikai élményt nyújtó, megragadható metaforákkal közelíti meg.

Jelen írásban Ancsel Éva 416 Bekezdésére írtam mindösszesen 466 Különvéleményt, melyekkel a továbbgondolás, kiegészítés, pontosítás volt a célom.

Az *Ancsel Bekezdések* számozása az alapként szolgáló mű számozásának felel meg, ezért nem folyamatos a számozás.

A *Brain Storming Különvélemények* esetében, ha egy Ancsel Bekezdésre több gondolatot is leírtam, azokat „**No.1.-2.-3-, stb.**.” jelöléssel különítettem el.

Források, linkek Ancsel Éváról:

Ancsel Éva (Pedagógiai Lexikon):

http://human.kando.hu/pedlex/lexicon/A6.xml/Ancsel_Eva__Bp.html

Kortárs magyar írók 1945-1997 – bibliográfia és fotótár:

<http://www.mek.iif.hu/porta/szint/egyeb/katalog/irlex/html/a.htm>

Idézetek neten Ancsel Évától:

<http://www.netorian.hu/szerzo/ancseleva>

B-612 Kulturális Műhely:

http://www.b612.hu/ancsel_eva.html

Ancsel Éva lapok:

http://www.mimi.hu/magyarok/ancsel_eva.html

Ancsel Éva: három tanulmány:

<http://legeza.oszk.hu/sendpage.php?rec=li0026>

Ancsel Éva – Idézetek a Bekezdések műből:

http://hu.wikiquote.org/wiki/Ancsel_%C3%89va

Ancsel Éva Összes bekezdése:

<http://www.sulinet.hu/tart/fcikk/Kdh/0/22202/1>

Ancsel Éva gondolatai – Érvelést gyakoroltató feladatot bevezető gondolatok – a középszintű írásbeli magyar érettségihez (A feladatsor Ancsel Éva Összes bekezdése c. mű alapján készült)

http://www.sulinet.hu/irod/2004/ancsel_eva_gondolatai.doc

Grafológia folyóirat:

http://www.grafint.hu/grafologia_folyoirat/200505/panteon.htm

Brain Storming különvélemények Ancsel Éva bekezdéseire

Ancsel Éva, 2.:

„Egy kiváló emberpéldányt gyarlóságai is fölékesítenek, ami persze nem igazság, mégis rendben van így. Az erények viszont nem díszítenek fel senkit, csak gyanússá tesznek.”

Brain Storming:

No.1.:

Az orrtúrás és szellentés ezek szerint csak népszerű embereknel jópofa dolog társaságban.

No.2.:

Szeretjük azt látni, hogy a valamiben kiválóknak hozzánk hasonló gyarlóságai vannak, mert ez megnyugtat minket, hogy mi csak abban nem vagyunk kiválóak, egyébként olyanok vagyunk, mint ők.

No.3.:

Ha kiváló vagy, csak a gyarlóságaiddal együtt vagy/lehetsz népszerű.

No.4.:

A közönségnek azért gyanús az erélyes kiválóság, mert jól tudják, hogy egy pár dolognál többen senki sem lehet kiváló, és bármiben a hétköznapi életben pedig végképp nem.

Ancsel Éva, 12.:

„Az ember olyan lény, aki képes önmagát „szükségét végző vadállathoz” hasonlítani. Továbbá képes ezt versben tenni, betartva a poétika szabályait – rímbe kényszerítve a „vadállat” szót. A szükségét végző vadállat kiszolgáltatott és nyomorúságos. Az ember, aki hozzá hasonlítja magát, ugyanezt akarja állítani önmagáról. De nem sántít itt valami? El lehet hinni ezt az állítást annak a lénynak, aki ilyen hasonlatot alkot?”

Brain Storming:

Az a baj az emberrel, hogy nemcsak a világot, hanem magát is antropomorfista szemmel nézi.

Ancsel Éva, 14.:

„Több kifogásom is van az atomfegyverek ellen. De azok szóra sem érdemesek.”

Brain Storming:

Az atomvillanás nem azt a célt szolgálja, hogy jelezze: robbanás történt.

Ancsel Éva, 15.:

„Micsoda század ez, amelyben majd mindent tudunk a fennkölt szabadságról, a szabadon vállalt halálról, a rácsok mögé zártak szabadságáról, és még mindig nem lázad föl a szó, és senki nem meri megkérdezni, egy gyerek sem akad, aki fölemelné az ujját az iskolában, hogy megkérdezze: „Tessék mondani, tanító úr: és jó az a szabadság, hogy annyian halnak meg érte?...”

Brain Storming:

Szabadság az, amikor azt hihetjük, hogy mi döntünk afelől, hogy mit teszünk. Legtöbbször azonban csak válogatunk azok között, akik mindenféle dologra akarnak minket rávenni. Vagyis valahogy úgy néz ki a szabadság, hogy (látszólag): „Szabadon dönthetem el, hogy kinek, ill. minek engedelmeskedem.”

Ancsel Éva, 20.:

„A másik emberrel általában a világon semmi más bajunk nincs, csak az, hogy ő a másik. Neki is látunk többnyire, hogy ezen változtassunk. Megpróbáljuk saját képünkre formálni, ami már az istennek sem sikerült, de abból azért annyi baj nem származott, mint a ki hasonló kísérleteinkből. Ehhez a művelethez ugyanis éles faragószerszámok kellenek, kegyetlen csonkítások és protézisek. Tudom, hogy lehetetlen, de van egy parancsolat, amelynek betartását nem tartanám utolsó dolognak. Az pedig így hangzana: „Ne állítsd magadat bálványként mások elé, s ne kívánd, hogy előtted hódoljanak!” „

Brain Storming:

Isten 10-parancsolata csak egy a sok közül!

Ancsel Éva, 21.:

„Az öröm komoly dolog – halálosan komoly. Nem azért van kevés örömünk, mert komolytalanok vagyunk?”

Brain Storming:

Kíváncsi lennék, vajon min nevettek a koncentrációs táborokban a rabok!

Ancsel Éva, 24.:

„Senki se merje azt állítani, hogy ő soha nem tudna embert ölni, míg nem volt ott, abban az égő templomban, az égő ikonok között, ahol Andrej Rubljovval megtörtént.”

Brain Storming:

Az ember nem öl meg senkit, akit emberszámba vesz!

Ancsel Éva, 25.:

„Nem állíthatom, hogy soha nem győzhetett még az igazság. Ez előfordulhatott. De az már nem, hogy föl is állt volna a győztesek dobogójára – oda, ahol minden záptojás eltalálhatja –, hanem ha győzött, hát észrevétlenül távozott a legeldugottabb hátsó kapun, ahová hívei vezették szorongva. Lehet, hogy ezért nincs adatunk arról, hogy előfordult-e már ilyen, akkor hol és mikor?”

Brain Storming:

Az igazság emberi találmány, ezért győz olyan ritkán. A szükséglet a természet róttá ránk, ezért az erősebb!

Ancsel Éva, 26.:

„Ha az igazság nem is szokott győzni – vagy nagyon ritkán –, azért minden igazságtalanságon fel kell háborodni, mert ha mindenki vállat von, nem áll meg a lábán a világ.”

Brain Storming:

De megáll... rajtunk!

Ancsel Éva, 27.:

„Az erény papjai kevélyek, mégse szabad komolyan megorrolni rájuk, mert az ő gőgjüknek is vége, mihelyt utoléri őket a fogfájás. ... Hogy miért éppen fogfájás? Mert egy szívrohamban van némi méltóság, lévén közelebb a halálhoz.”

Brain Storming:

Rémálmom: egy fogfájásba belehalni!

Ancsel Éva, 29.:

„Minden jelentős felismerés lavina-effektussal jár: egyik bizonyosság a másik után omlik össze tőle. Egyáltalán nem csoda, hogy néha maga a fölismerő is jobban szeretné, ha elakadna a torkán, amire rájött. De ilyenkor már késő. A fölismeréseket valahol az elménken kellene feltartóztatni, vagy letartóztatni. De minek?

Hogyhogy minek? Talán nem akadt még vállalkozó?!”

Brain Storming:

Zseni = aki felismeri, hogy addig valamit nagyon is rosszul tudott.

Ancsel Éva, 30.:

„Az emberi lényről elég sok mindent meg lehet tudni, ha ismerjük a történeteket, melyeket ősidők óta mesél – ha még mesél.

Amíg van történet, addig nincs veszve semmi. Mert addig van múlt, sőt emlékezés – van olyan emberi lény, aki át akarja adni másoknak, amit megélt vagy maga is hallott. Amíg van történet, addig majd’ minden van, ami fontos. Addig van vágy, mert mi másról szólna egy történet, mint arról, hogy valakinek van egy vágya, ezért indul útnak, ezért képes boszorkányokat és megközelíthetetlen asszonyokat egyaránt legyőzni.

Istennek is voltak vágyai. Például az, hogy próbára tegye Jóbot. Ha nem lennének vágyai, nem szólnának róla történetek. De olyan történet valóban nincs, amelynek egyedül ő lenne a hőse, ha csak nem a Teremtés története. Abban viszonyt rejtély marad: milyen vágy vezette vajon?”

Brain Storming:

Ha hisszük, hogy Isten van, akkor bármi mást is elhihetünk!

Ancsel Éva, 31.:

„A nagy írók történetei ugyanilyenek, csak talán kicsit szigorúbbak. Nem fogadnak el mindenféle vágyat. Például Csehov sem, aki megértő cvikkere mögül elnéz, és megír egy emberéletről – egy

emberét, akinek az a vágya, hogy saját kertjében termett pöszmétéből ehessen, de amikor teljesül, már nincs öröm, mert hősének gyomra addigra súlyosan beteg.”

Brain Storming:

Egyszerű vágyak = komoly esély a csalódásra?

Ancsel Éva, 34.:

„Miért is fordul az ember képzelete oly könnyen és gyorsan a börtön felé? Hát csak azért, mert végül is az egy megnyugtatóan ismert, mondhatnám, már-már biztonságos tartózkodási hely.”

Brain Storming:

Ez mind így igaz, különösen, ha az ember több mint 100 kg, ő a fiú a kapcsolatokban, embert ölt, nem beteges és világ életében rühellte az embereket.

Ancsel Éva, 35.:

„Ha valaki szisztematikus rendben elő tudja adni, hogy mely okokból kifolyólag s milyen indokok alapján szereti azt, akit szeret, az vagy úgy hiszi, hogy jól nevelt embernek kell beszélnie, vagy sohase szeretett.”

Brain Storming:

Tehát átlagos halandónak tekinthető.

Ancsel Éva, 37.:

„Aki szeret egy embert, az megeszi főztjét akkor is, ha odakozmált. S ez teljesen racionális, hiszen úgy gondolja, hogy a másik ember lelke fontosabb az ő gyomránál. Különben is, a lélek a legfontosabb testrész...”

Brain Storming:

... Az viszont nem szaporodik.

Ancsel Éva, 42.:

„Vajon nem merő szórakozottságból – vagy, mondjuk, nappali aluszékonyságból – kifolyólag történt, hogy emberek azon a fontos napon, azon a hatalmas téren, ahol joguk volt választani, hogy melyik halálraítélt kapjon kegyelmet, nem annak a nevét kiáltották, akit pedig meg akartak menteni a kereszthaláltól?”

Brain Storming:

Lehet, hogy a zsidók fogadtak, hogy a Pilátus meg meri-e feszíteni Jézust? – Pilátus nyert; a keresztényeké egy halott ember jelképe egy kereszten; a világ pedig vesztett egy fontos meccset.

Ancsel Éva, 43.:

„Az még mindig szórakozottság, ha valaki elfelejti, hogy az emberi specieshez tartozik?”

Brain Storming:

Az is szórakozottság, ha valaki elfelejti, hogy a Homo Sapiens Sapiens alapján véve csak egy emlős?

Ancsel Éva, 44.:

„A kicsiny titok: jó titok. Az például, hogy hol a rejtekhelye az utolsó, vészhelyzetre eldugott ciginek. Az ilyen kis titkok teremtik a meghittséget. És a meghittség jó.”

Brain Storming:

Kivéve, ha abban a tanácstalanságban gyűjtünk rá, hogy hogy a fenébe kell elzárni a gázcsapot.

Ancsel Éva, 46.:

„Az istenek nagyon sokfélék és nagyon különbözőek. Egy közös vonásuk mégis lehet: azt hiszem kivétel nélkül nagyon erős az idegrendszerük.”

Brain Storming:

Ami nem lehet, ha a maga képére teremtett minket!

Ancsel Éva, 47.:

„– Nem értem: miért csak annak ég a bőre, akit arcul ütnek? Miért nem sokkal inkább annak, aki megütötte? S miért nem ő visel vizes kendőt az arcán, de ahhoz nem hasonlót, amelyet – arcának égése ellen – Mózes viselt?

– Légy igazságos: van, akinek tud égni az arca attól, hogy ütött.”

Brain Storming:

Azzal lenne ez egyenlő, hogy: „Nekem is szarul fog esni, hogy most elverlek!”???

Ancsel Éva, 48.:

„Találtam egy kicsinyke mentséget arra, hogy eszközként használjuk a másik embert. Túl nagy a kísértés.

Nem azért, mert néha minden másnál könnyebben egy ember esik a kezünk ügyébe, hanem inkább azért, mert túl gyakran látjuk az arcán a kétségbeesett kérést: „Használj már valamire!” Mert úgy látszik, Kant azt már nem tudhatta, milyen az, mikor az ember már eszköznek sem kell. Ez mégsem mentség, sőt!”

Brain Storming:

No.1.:

„Veled szívesen lefeküdnék, de inkább mással szaporodnék!”

No.2.:

Élvezettel használni valakit még nem élvezet annak, akit használnak.

No.3.:

A pornó lehet a válasz arra, hogy mire jó a szépség tkp ész nélkül. Lehet, hogy azt mondjuk, hogy „Csak erre?”. A válasz: „Nem, de erre nagyon jó!”

Ancsel Éva, 50.:

„A testi sértésekről készíthető láttelel. Így az is megállapítható, hogy hány napon belül gyógyulnak. De ki mondja meg egy szóról, egy hangsúlyról, egy vállvonogatásról vagy egy

röhögésről, hogy meddig lehet utána életben maradni, s miféle belső vérzésekbe hal bele ilyenkor az ember?”

Brain Storming:

Az igazi sportboksoló csak bokszolókkal akar bokszolni!

Ancsel Éva, 52.:

„Vannak élvezetgizizántrópok, akiknek felcsillan a szemük egy jól fejlett aláválóság láttán. Vajon néha legalább önizgukban is kedvüket lelik?”

Brain Storming:

Mazochista súlyemelő mondja, már a végkimerülés határán: „Úgy bírom, hogy már nem bírom!”

Ancsel Éva, 59.:

„Egy asszony, aki fel tudja sorolni, mi minden fontosabb neki, mint az, hogy ő adjon enni annak, akit szeret, hogy jelen legyen, amikor az ételt megkóstolja, mert arcáról azonnal le akarja olvasni, nem hiányzik-e neki belőle a só vagy valami más fűszer – aki nő létére képes egy ilyen felsorolására, annak fogalma sincs arról, mit jelent szeretni” ...

Brain Storming:

... engedelmes, otthonülő asszonyként szeretni a rajta uralkodó férfit vagy gyerekeket.

Ancsel Éva, 63.:

„Csak egy nagyon autonóm ember lehet képes arra, hogy fügét mutasson az autonómiának.”

Brain Storming:

Az önállóság nem az, hogy mások önállóságát akarjuk, vagy képesek vagyunk irányítani.

Ancsel Éva, 65.:

„Az emberek vágyai nagyon szerények és nagyon szerénytelenek lehetnek egyszerre. Mert ha valakinek az a vágya, hogy életben maradjon, ezt nem nevezhetjük szerénytelennek – föltéve, ha nem egy világégés közepette kívánja ezt.”

Brain Storming:

Bármit is kérsz, ha kérsz – túl sokat kérsz.

Ancsel Éva, 66.:

„Az ember majd minden bűnre képes, csak hogy ne kelljen magát bűnösnek tudnia.”

Brain Storming:

A büntudat sokakat bűnre sarkall.

Ancsel Éva, 67.:

„Nagyon kétségbe lehetett esve Jézus, ha úgy döntött, hogy járnia kell a vízen, mert csoda nélkül nem hisznek benne.

Vagy ő se tudta, hogy csodát tesz, valahányszor megbocsát?”

Brain Storming:

Jézus könnyen megbocsáthatott bárkinek, aki ellene nem vétett!

Ancsel Éva, 68.:

„Jézus meg volt kímélve a legnagyobb próbatételtől: hogy meg tud-e bocsátani azoknak, akik ellen ő vétkezett.

De mivel ő ezt nem tette, honnan is tudta volna, hogy ez a neheze!”

Brain Storming:

Jézus embertelen volt: hisz’ fogalma sem volt, milyen természetű 10 parancsolatot tartatott be! – Nem tudta, milyen az a bűn, ami az emberi mivolt sötét, ámde szükséges része, mivel az élet részei.

Ancsel Éva, 70.:

„Az lehet, hogy csak az ember tud nevetni, sőt lehet, hogy röhögni is, utóbbi akkor sem emberi megnyilatkozás, vagy ha igen, akkor az „emberi” szót meg kell fosztani minden pozitív melléköngétől. Megfosztani, de nyilvánosan!”

Brain Storming:

A nevetséges emberek nem szeretik, ha az emberek kinevetik egymást.

Ancsel Éva, 72.:

„Embert csak ember tud a földhöz kötni, nem a nehézkedés.”

Brain Storming:

No.1.:

A gravitáció erősen meghatározza a gondolkodásunkat, tehát menthetetlenül Földien gondolkodunk.

No.2.:

*És csak ember tudja a másikat visszaküldeni az a****ba.*

Ancsel Éva, 74.:

„Ha a nők szerelmesek lesznek szerda délután 14 óra 11 perckor, ebben az esetben 14 óra 12 perckor fog bennük fölmerülni az aggodalom, hogy megmarad-e nekik, akit megszerettek.”

Brain Storming:

... ahogy a férfiakban is (ti. ‘hogy megmarad-e nekik, amit megszerettek’) – pl. kocsí, ház, bankbetét, legjobb barát ...

Ancsel Éva, 75.:

„Aki azt meri mondani Malamud ‘A mesterembere’ után, hogy vannak szürke átlagemberek, attól meg kellene vonni a véleménynyilvánítás jogát. Csakhogy Malamud mesterembere nem tűrné ezt, már csak azért sem, mert ő úgy gondolja – és igaza van –, hogy léteznek átlagemberek, miért is ne, de ettől még képesek arra, amire ő – talán még inkább –, mivelhogy csendesebben, magától értetődő csönddel teszik azt, amire a többiek – de hát kicsodák is?! – csak handabandával és rezesbandával kaphatók.”

Brain Storming:

Az átlagemberek azok, akik nem merik vállalni azokat a körülményeket és helyzeteket, amik a különlegeset kihoznák belőlük!

Ancsel Éva, 77.:

„A pesszimista gondolkodók, írók, egyéb szerzetesek titkos nagy reménye, hogy vissza tudják tartani az embereket a fölösleges erőfeszítésektől, csalódásoktól, átadva tapasztalataikat. Ennyiben kiköpött optimisták.”

Brain Storming:

Az optimista attól optimista, hogy azt hiszi – nem pesszimista.

Ancsel Éva, 78.:

„Más ember szeme láttára sírni majdnem olyan, mint meztelenre vetkőzni. Nem is tesszük akárki előtt, s ha igen, nem büntetlenül.”

Brain Storming:

Az alkohol mellett a könny az, ami leoldja az ember arcáról a maszkot.

Ancsel Éva, 80.:

„Ha azt hallom valakiről, hogy nagyon okos, ez nekem annyira nem mond semmit egy emberről, hogy ilyenkor legszívesebben megkérdezném: – „És két füle van-e, ha pedig igen, akkor elállnak-e? ...”

Brain Storming:

- Okos?
- Igen.
- Csinos?
- Igen!
- Szegény!

Ancsel Éva, 81.:

„A legszebb és a legrútabb történetek – legalábbis a számomra legtöbbet mondók – az ember arcán zajlanak le vagy a testünkkel esnek meg.”

Brain Storming:

Igen – nem árt, ha látják, hallják, és van, amivel megjegyezzük; és nem árt, hogy maguk is ott legyenek.

Ancsel Éva, 82.:

„Meg lehet tudni egy-két fontos dolgot az emberi lényről, ha sokáig nézünk a szemébe egy környezetében élő háziállatnak. Azt hiszem, a legjellegzetesebb, amit látnunk kell – ha van hozzá merszünk –, az a mélységes, már-már emberi zavar. Nem lehet, hogy ők is ezt látják a mi szemünkben?”*

Brain Storming:

** ... Nos, ezt azért egy kutyával nem ajánlatos megtenni!*

Ancsel Éva, 83.:

„Ha Wittgensteinnek igaza van – ami nagyon valószínű –, és „amiről nem lehet beszélni, arról hallgatni kell”, akkor már csak egy probléma marad: amiről lehet beszélni, arról érdemes-e?”

Brain Storming:

És ha érdemes... akkor érdemes-e kiadni nyomtatásban? (Megjegyzendő, hogy Ancsel Éva valójában Wittgenstein-nek a stílusát utánozza a „Bekezdések”-ben, Wittgenstein ugyanis „A Bizonyosságról” c művében ugyanezen stílussal vetette papírra gondolatait.)

Ancsel Éva, 87.:

„A pénz – minden ellenkező híreszteléssel szemben – patyolattiszta nagyon sok fizetési eszközhöz képest. Hát nem tisztább, mint ha ellenszolgáltatásként például azt kell vallanom, hogy nem mozog a Föld, vagy tudok egy embertársam soha el nem követett bűnéről?”

Brain Storming:

Akkor ezek szerint a pénz tisztábban és hűségesebben beszél, mint ahogyan a kutya ugat?

Ancsel Éva, 88.:

„Ha a mondat közepén csönd keletkezik, egy kicsinyke, félre nem érthető csönd, az olyan, mintha megnyílna halkan egy ajtó, s az ember betekintést nyer oda, ahol fontos dolgok éppen most születnek.”

Brain Storming:

... és amikor folytatják, az olyan, mintha azt az ajtót a képünkbe vágnák.

Ancsel Éva, 89.:

„A legfélelmetesebb kérdés a „Minek?” vagy a „Mi végre?” Aki ezt naponta több tucatszor fölteszi, az vagy örült, vagy filozófus, vagy gyerek – de nagyon kell figyelni és vigyázni rá, mert aki nem tud napirendre térni a létezés felett, azzal baj szokott leni.”

Brain Storming:

De azzal is, aki ezen fennakad, ill. nincs türelme válaszolni.

Ancsel Éva, 90.:

„Az Olümposzi istenek majd' meghaltak volna az unalomban, ha az emberek dolgai nem szórakoztatják őket. De miket beszélek – hiszen halhatatlanok voltak; vagy nem?”

Brain Storming:

Az emberek is meghaltak volna unalmukban – ha nem találják ki maguknak az Olümposzi isteneket.

Ancsel Éva, 91.:

„Az unalom a horror vacui (=ürtől/ürességtől való félelem) szülötte, csak éppen az idő a vacuum. Az élettől fél, önmagától fél, aki unatkozik. Nem tudja, hogy nem vasútállomáson tartózkodik, hanem hogy él. Igaz: az idő csak történettel kitöltve nekünk való.

Az unalom veszélyes, mert nagyon sok bűnt követ el unalmában az ember. Hiszen az unalmat kiváltó vacuum sokszor odabenn van. (Hát nem jogos a horror?!)”

Brain Storming:

A bűn ezek alapján azt az energiát jelenti, amit felügyelet nélkül hagynak?

Ancsel Éva, 93.:

„Nem állítom, hogy a szerelem nem probléma, még kevésbé, hogy nem kavar problémákat. De ha megszületett, akkor már inkább rejtély, mint például a bűbosbanka.”

Brain Storming:

*Szeretünk
Állatok lenni;
Ezért szeretünk
... szeretni!*

Ancsel Éva, 94.:

„A görög mítoszok annak köszönhetőek – vagyis azért történik egyáltalán valami az Olümposzaikkal –, mert emberek is szerepelnek ügyes-bajos dolgaikban.

Ők szegények halhatatlanok, nem lehetnek történeteik, mert miféle történet az, aminek nincsen vége. Hiszen annak eleje sem lehet, amúgy igazán.

Az Olümposziak ragaszkodnak is az emberekhez. Ha még élnének, és rajtuk múlna, nem is engednék, hogy kipusztuljanak.

De hát hol is vannak, és mi történik velük?”

Brain Storming:

Eltűntek, azokkal a görögökkel együtt, akik hittek bennük. Ezért vannak mégis történeteik!

Ancsel Éva, 97.:

„A gyávaságot nem szeretem, de értem. A szervilizmust, vagyis a preventív gyávaságot, azt már megérteni sem vagyok hajlandó.”*

Brain Storming:

** perentív gyávaság = értsd: ÓVATOSSÁG!*

Ancsel Éva, 101.:

„Aki halált megvető bátorságot tanúsít, azt tisztelnem kellene, de én rettegek tőle. Hiszen még mennyivel jobban megvetheti az életet – nem is beszélve az élethez két kézzel, görcsösen ragaszkodó halandókról.

Én pedig halandó vagyok, nem vetem meg a halált – a félelmükben reszkető embereket tisztelem, azokat, akik mégis, így is bátrak.”

Brain Storming:

(Egy eredeti BS-aforizma ennek a megfelelője:) „A bátorság nem az, hogy nem félünk. A bátorság az, hogy félelemmel telve is tesszük, amit úgy érezzük, tennünk kell. A bátorság tehát nem lelkiállapot, hanem a megnyilvánuló cselekvés, ami félelemmel telten is folyamatos marad.”

Ancsel Éva, 103.:

„A legjobban mégis azoktól félek, akik nem akarnak földrészeket hódítani, népeket leigázni, bemutatkozó szónoklataikban nem rázzák az öklüket senki ellen, csak azt ígéretik roppant nyugalommal és türelemmel, hogy meg fogják változtatni az embereket. Nem azért ijedek meg ettől, mert ez oly nehéz, sőt lehetetlen, hogy máglyákat kell emelni megfélemlítés céljából, hanem azért, mert az embert rettentő könnyű rávenni a megváltozás látszatára. És azért is félek, mert nincs despotább szenvedély ennél: megváltoztatni az embereket.

Ha pedig azt mondják nekem megnyugtató céljából, hogy mindezt természetesen „jó irányban” s az érintettek „érdekében” kívánják tenni, akkor már válaszolni se merek, de arra gondolok, hogy veszélytelenebb lenne a csillagok pályáját jó irányban megváltoztatni.”

Brain Storming:

Ehhez a frappáns gondolathoz semmit nem lehet hozzátenni, hanem kiemelném azt a gondolati magvat, amit ha lenne, és szükségét érezném, szívesen a zászlómra tűzném, ha felvilágosító hadjáratot kezdenék:

az embert rettentő könnyű rávenni a megváltozás látszatára.

nincs despotább szenvedély ennél: megváltoztatni az embereket.

Ancsel Éva, 107.:

„Valószínűleg baj van a vágyak rendjével és erőviszonyaival. Hiszen mi mással magyarázzam, hogy a pokol tüzével se lehet minket, embereket, egyetlen boldog pásztorórától elriasztani? Hacsak nem ez tesz emberré.”

Brain Storming:

Részemről egyetérték ezzel – mármint, hogy ez tesz minket emberré. Jómagam helyenként már utaltam rá, hogy a modern ember biológiai eredete nagy valószínűséggel egy endokrin mutáció következménye, aminek egyik „tünete” a felfokozott szexuális motiváltság. De vannak ezzel kapcsolatban már antropológiai, csak nem elég merész elméletek ... de erre inkább egy idézet:

„A Nagy Kiugrás kifejezést Jared Diamond amerikai tudós alkotta meg, és azt a viszonylag rövid ideig tartó folyamatot értjük alatta, amelynek révén az anatómiailag modern ember (*Homo sapiens*) szert tett a ma is jellemző képességeire, viselkedésére.”

Részletek: http://hu.wikipedia.org/wiki/Nagy_Kiugr%C3%A1s

Ancsel Éva, 109.:

„Egy atomháborúból még az élvezeteg pesszimistáknak se lenne semmi örömük, mert nem lenne érzésük fölkiáltani: „Ugye megmondtam, hogy elkerülhetetlen!”

Brain Storming:

Ebből csak az következik, hogy a pesszimizmus $\neq$ káröröm!

Ancsel Éva, 111.:

„Wittgeinstein szerint a filozófiai versenyben az a nyertes, aki a leglassabban tud futni, és aki a célt utolsónak éri el.

De hátha másképp van, és az nyeri a versenyt, aki ugyan eléri a célját, de abban a pillanatban fölismeri, hogy irányt, pályát – tehát célt – tévesztett?

Ha pedig ezzel eléri, hogy többé senki se indul abba az irányba, akkor boldog lehet, mert nem futott hiába.”

Brain Storming:

Ha nem vagy profi, vagy teljesen hülye, akkor igyekezz a versenyt vagy a vitát élvezni, és nem a győzelmet! Akkor boldog leszel!

Ancsel Éva, 113.:

„A gonoszszággal szemben nem a jóság az ellenméreg, hanem az öröm. De utólag már nem hat – csak prevencióként, mint oltóanyag (1).

Nem akarom mentegetni a gonoszszágot, de akibe nem kóstolt bele az öröm, az persze haragszik mindenre és mindenkire. Milyen legyen hát, ha nem gonosz?(2)”

Brain Storming:

No.1.:

(1) Nevettesd meg a várhatóan gonoszokat – mégiscsak más, ha röhögve aláznak meg minket!

No.2.:

(2) Mi erre egy gonosz reakciója? – „Szórakozol velem?!”

Ancsel Éva, 115.:

„Hányszor mondjuk el nagy tettekről vagy éppen gáztettekről, hogy sohase gondoltuk volna róla, vagyis arról, aki elkövette. Hát magunkról?”

Brain Storming:

Cselekedj! Néha el sem hinnéd, mi minden történhet!

Ancsel Éva, 116.:

„Szeretni kevesen tudnak, ez köztudott. De még kevesebben tudják elviselni a következményeit.”

Brain Storming:

Vagyis a viszonszeretetlenséget!

Ancsel Éva, 118.:

„Csak tudnám, hogyan lehetünk képesek arra, hogy gátlástalanul és nyakló nélkül pozitív jelzőként használjuk a szót, hogy „korszerű”, amikor tudhatnánk, hogy a nyaktilót is korszerűsítették – nem szólva a genocídium modernizálásáról, annak irányelveiről és szakembereiről.”

Brain Storming:

A korszerűség is csak amolyan divatos „kór-szerű kór”.

Ancsel Éva, 119.:

„Az atomfizikusok – olvasom – „elegánsabb” megoldást keresnek a hidrogénbombák begyűjtéséhez. Igazuk van: micsoda durvaság atombombával begyűjtani egy hidrogénbombát, mikor ehhez elég lenne összehozni egy proton és egy antiproton randevúját.

De hát olyan nagy dolog szavaink értelmének kipusztítása, mikor önmagunk pusztulása fenyeget? Igen. Az egyik nélkül talán a másik sem lenne lehetséges.”

Brain Storming:

Az elegancia pénzkérdés... az atomfizikában is.

Ancsel Éva, 120.:

„A pszichoanalitikus az a szakember, aki képes a tudattalant kigombolni. Annak pedig belső gombolása van. De mit kezd a cipzárral?”

Brain Storming:

Szóáradat ≠ gondolatáradat!

Ancsel Éva, 123.:

„Az ember olyan lény, aki csak a másik kezéből, szeméből, öléből kaphat kenyeret, poharat, tudást, örömet – mindent. Ki mondja meg, hogy miért megyünk öltre, mégis és annyiszor?”

Brain Storming:

Mert van olyan, hogy többen akarnak egy(valaki) kezéből, szeméből, öléből ...

Ancsel Éva, 126.:

„Mikor dadogó nyelvünk keresgél, olyankor szoktunk – nem kimondani, inkább – kiböki az igazságot. Avagy az szökik ki a szánk. Hát ne dicsérjem a dadogást?”

Brain Storming:

De! De! De! De! De! De! De! De!

Ancsel Éva, 128.:

„Soha senki sem fog új életet kezdeni, mert azt a spongyát, amellyel éltünk tábláját letörölhetnénk, soha nem fogják fölfedezni.”

Brain Storming:

Pedig már megvan a neve: elektrosokk!

Ancsel Éva, 134.:

„A kéznek is kell tudni emlékezni. A soha meg nem érintett kezek melegére, a meg nem érintett homlokok, a láztól gyógyulók homlokának meleg hűvösére. Egyáltalán az embernek kézzel, lábbal – gyomrával és tüdejével is – emlékezni kell, mert semmije sincs, csak az, amit ily módon megőriz. Miért, hogy mégis a felejtéshez van nagyobb tehetségünk?”

Brain Storming:

Mert az a szokásunk, hogy azt hisszük, hogy az agy sokkal jobban kihasználható, mint amennyire kihasználjuk.

Ancsel Éva, 135.:

„Értetni kell ahhoz, hogy az ember örök barátságot merészeljen kötni 24 órával legjobb barátjának árulása után.”

Brain Storming:

Ahhoz szintúgy, hogy a magunk szeretett teremtményeit azonnal teremtésük után törbe csaljuk, majd összes leszármazottjára örökké tartó átkot húzzunk.

Ancsel Éva, 137.:

„Aki nem tud kapni – aki nem tud egy almát jó szívvel elfogadni, vagy egy ismeretlen ember kezét, amikor szédül –, aki nem tud örömet fogadni, az továbbítani se képes. És nem jobb, mint a zsugori, aki adni képtelen.”

Brain Storming:

Mi a jobb? Elkapni egy kibiztosított gránátot, vagy görcsös kézzel nem tudni elengedni?

Ancsel Éva, 138.:

„Annál teljesebb az ember, minél hiánytalanabbul szétosztja magát szüntelenül.”

Brain Storming:

Erre való a temetés!

Ancsel Éva, 142.:

„Az igazságnak árt, ha valaki a vérét ontja érte. Mert a vér nem tud igazságosan folyni. De ez nem mindig elkerülhető.”

Brain Storming:

Szóval, ennyit a mártírokról?

Ancsel Éva, 144.:

„Csak arról szoknánk le, hogy a ‘szép jövőről’ akármit is mondjunk! Hiszen rettenetes dolgokra képesek érte az emberek.”

Brain Storming:

A ‘szép jövő’ attól ‘szép’, hogy ‘jövő’!

Ancsel Éva, 149.:

„Kénytelen vagyok nem belátni, de látni: a hitetlenség sem boldogul zászlók, transzparenszek és térzene nélkül.”

Brain Storming:

Hiszek: abban, ami még nincs, de előkészítem; és abban is, hogy ami van, az valóban az, aminek hiszem.

Ancsel Éva, 152.:

„(...) bármennyire is elbitangolt ez a század a korábbi szokásaitól, azt azért megtartotta, hogy csak élőket ítél halálra.”

Brain Storming:

Az életfogytiglan = életre ítélet.

Ancsel éva, 154.:

„Akik a szemüket soha föl nem emelnék, akiknek nincs hová fölnézniük – ők, az égnélküliek a legszegényebbek.”

Brain Storming:

*Vágyakozva nézem az eget;
Nem Istent – egy madárt kémlelek,
Ki nem tudja azt,
Mit én tudok,
S tudja azt,
Mit nem tudok:
Hogy bármennyire is
Vágyakozhatok,
Saját erőmből
Repülni nem fogok.*

Ancsel éva, 155.:

„Vannak, akik annyira naprakészen és rugalmasan felejtenek, hogy nem lehet előre látni a múltjukat sem.”

Brain Storming:

*Ha előre tekintve is
Csak múltadat látod,
Ne csodálkozz,
Ha egyszer csak:
Jövőd sem találod.*

Ancsel éva, 156.:

„Aki senkit sem tud szeretni, bűnt se tud elkövetni. De ettől még nem büntelen.”

Brain Storming:

És aki kigyógyíthatatlanul szereti önmagát?

Ancsel éva, 158.:

„A korkülönbség vagy akár a nemzedéki különbség szabatosan mutatkozik meg abban, hogy különböző pillanatokban szorul össze a torkunk egy mozi sötét nézőterén, vagy arcizmaink nem egyszerre mozdulnak nevetésre.”

Brain Storming:

Ezt vajon hogyan figyelték meg egy mozi sötét nézőterén?

Ancsel éva, 161.:

„A legbalgább szerezheti be a legtöbb fölényt, s a legkönnyebb úton.”

Brain Storming:

Sikeres akarsz lenni? – Légy állat!

Ancsel éva, 163.:

„A fölény elvesztése: egyik legnagyobb nyereségünk.”

Brain Storming:

Nem feltétlenül azért, hogy megtudjuk: milyen lent – azt már tudjuk, onnan kerültünk fölénybe. Azért, mert...

(1) legalább tudjuk, mi van fent – lekerülve újra törekszünk feljutni, vagyis

(2) visszakapjuk azt, amit a fölényben hamar hiányolni kezdenénk: a motivációt!

Ancsel éva, 164.:

„Látni is akarni kell.”

Brain Storming:

No.1.:

De a közösségben leginkább: az akaratot látni!

No.2.:

Ezek alapján a „Hiszem, ha látom.”, úgy is megfogalmazható, hogy „(Majd) Látom, ha akarom”?

Ancsel éva, 165.:

„Szegény jelennek nagyon sok hátránya van. Nem tud magasztos lenni, mint a múlt, csak amolyan keddi, szerdai.

Nem lehet periodizálni újra meg újra, s időről időre átértékelni, mint az engedelmes múltat, mely mindent kibír.

A legfőbb baja a jelennek, hogy őbenne élni kell, méghozzá reggeltől estig – a tejtvasárlástól az éjszakai emlékezésig. Nem csoda, ha úgy érezzük néha, hogy a borogyinói csata egyszerű és tiszta ügy volt a jelen egyetlen napjához képest...

De nem baj, eljön az idő, mikor majd rehabilitálják szegény jelent.”

Brain Storming:

A politika az életről szól, az élet viszont nem a politikáról szól.

Ancsel Éva, 166.:

„Egyenes háttal nehezebb terhet hordani.”

Brain Storming:

A büszkeséghez nem illik a (kemény) munka?

Ancsel Éva, 167.:

„A mérlegek helyükön vannak a boltokban, miként a számviteli könyvek. De milyen család is az, ahol mérleg billen, jelezvén: ki mennyit adott és kapott? Az a család már nem felel meg a nevének.”

Brain Storming:

*Akkor az már inkább a ‘háztartás’, ami a közgazdaságtan egyik alapfogalma.
(lásd a függelékét!)*

Ancsel Éva, 170.:

„Nem kell száz évet élni ahhoz, hogy száz éves legyen az ember.”

Brain Storming:

És nem feltétlenül nagyon okos valamiből valaki, ha valamiből nagyon ostoba.

Ancsel Éva, 171.:

„Nézz hosszan egy gyermekarcra, és látni fogod: ha van sors, hát nagyon hamar elkezdődik.”

Brain Storming:

Miért kell hosszan nézni? Nem látszik azonnal?

Ancsel Éva, 176.:

„Nagyon sokszor kell földig görnyedni, földig öregedni terhek alatt, és nagyon jól kell ismerni a földet, hogy az ember háta egyenes maradjon.”

Brain Storming:

Ha azt hisszük, hogy az alázatosság erény, tévedünk: leborulni mások előtt, mások számára erény. Az emberre inkább a földön kúszás a jellemző.

Ancsel Éva, 177.:

„Mégiscsak van valami, amitől változik az ember. Attól, ha van valaki, aki olyannak szereti és fogadja el, amilyen. Éppen olyanként. Elálló fülekkel, néha egy kis füllentéssel, egy kis hence-

géssel. Nem fognak visszasimulni a fülei, nem fog sokkal kevesebbet füllenteni és hencegni – csak egy kicsivel kevesebbet; egyszóval változni fog.”

Brain Storming:

Ancsel itt túl engedékeny: hisz a szabadság és szeretet megváltó erejében, holott ez legalább annyira bátorít visszaélésre, mint ahányszor eltántorít tőle!

Ancsel Éva, 180.:

„Az ember akkor felnőtt, ha már nem kér kegyelmet.”

Brain Storming:

Magának, vagy a (kis-) gyerekeinek?

Ancsel Éva, 182:

„Még a megértésben sem árt mértéket tartani.”

Brain Storming:

... És a mértéktelenség megértésében?

Ancsel Éva, 183.:

„Aki szerelmes lesz, arról azt mondják, hogy észhez kell téríteni. Ebben a rémületes ötletben van annyi fölismerés, hogy a dolognak semmi köze az észhez. Ezért lesz hál’ istennek hiábavaló, ha a boldogtalan józanok megpróbálnak beszélni a szerelmes ember „fejével”, ahogy mondani szokták.”

Brain Storming:

No de a józanok miért lennének boldogtalanok? Esetleg a relatív depriváció(2) miatt?

(lásd a függelékét!)

Ancsel Éva, 184.:

„Nagyon sok mindent – sok súlyos és szigorú szót is – szabad mondani az emberekről, föltéve, hogy kiérdemlik. De azt, hogy „úgy kell nekik”, azt nem mondhatja senki és soha.”

Brain Storming:

Arról sem mondhatjuk, hogy „úgy kell neki”, akinek szavajárása az, hogy „úgy kell neki!”?

Ancsel Éva, 188.:

„Elég sok mindent el tudok képzelni. De azt semmiképp, hogy milyen egy ember, amikor autentikus.”

Brain Storming:

Valószínűleg, sem az nem jellemző az emberre, hogy „kuss”, sem az, hogy „etikus”.

Ancsel Éva, 194.:

„Az ember csak akkor nem dadog, amikor énekel.”

Brain Storming:

Kár! Én csak akkor nem dadogok, ha magamban beszélek!

Ancsel Éva, 195.:

„Lehet, hogy minden tudás legelején egy kérdő mondat áll?”

Brain Storming:

Igen, valami olyasmi, hogy „Mi a franc akar ez lenni?”

Ancsel Éva, 196.:

„A Bibliában az első kérdő mondat a kígyótól ered. Évától kérdezi: ‘Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?’”

Brain Storming:

Jól megismétlődik mindez a keresztény teologizálásban: a teológus kinyilatkoztat, és aki azt megkérdőjelezi, az a Sátántól való!

Ancsel Éva, 197.:

„Amikor már nincs, akitől egy kérdő mondat kitelne és nincs, akit egy kérdő mondat gondolkodásra és tilalomszegésre kísértene, akkor a tudás fájának már az emlékét is kívágta az idő. És akkor az ember megérdemli a kiűzetést.”

Brain Storming:

Az ember azért és akkor is megérdemli a Földi paradicsomból való kiűzetést, ha azt hiszi, hogy az anyatejjel szív magába minden tudást, amit az élete során tudnia érdemes.

Ancsel Éva, 198.:

„De van-e honnan kiűzni? – Igen, mindig van honnan, ha az már nem is az eredeti édenkert.”

Brain Storming:

Az édenkertből való kiűzetés talán olyan törvényszerű, mint a magzat megszületése?!

Ancsel Éva, 199.:

„A szomorúság jó, mert haragtalan. Aki szomorú, az kilépett a perből.”

Brain Storming:

A szomorúság ugyanaz egy életesemény érzelmi viharai után, mint a halál egy viharos tengeren, miután a holtest lassan süllyedni kezd a mélységesen mély tengerfenék felé.

Ancsel Éva, 200.:

„A szomorúság a lélek elidőzése az időben.”

Brain Storming:

A szomorúság inkább talán beleragasztja a lelket az időbe – hisz’ közben úgy érezzük, hogy nem telik az idő ... pontosabban telik, csak mi kimaradunk belőle.

Ancsel Éva, 201.:

„A szomorúság megokosítja az embert, már csak azért is, mert ilyenkor nem siet sehová, nem kapkod ezerfelé, így még a világon is rajta felejtetheti a szemét.”

Brain Storming:

Nem vall bölcsességre, ha az ember azzal igyekszik nyughatatlan természetét megzabolázni, hogy direkte szomorúságra okot adó helyzetekbe bocsátkozik.

Ancsel Éva, 202.:

„Van-e szomorúbb és okosabb lény a bohócnál?”

Brain Storming:

No.1.:

A valóban okos ember ritkán szomorú.

No.2.:

A szomorú emberben csak a rosszindulat tud jól szórakozni...

Ancsel Éva, 204.:

„Aki azt kérdezi tőled: haragszol-e még rá, az biztos, hogy közel áll hozzád, hiszen ezt nem lehet kiáltva mondani, csak halkán. Ehhez talán már a három lépés távolság is túl sok.”

Brain Storming:

„Haragszol még rám?” – vesd össze: „Akarod még, hogy a lelki egyensúlyod érdekében megalázottnak tettesem magam?”

Ancsel Éva, 207.:

„Lehet, hogy a gőg a szomorúság végkifejlete?”

Brain Storming:

Gőgös talán az, akinek nem adatott váll, amin sírhat...

Ancsel Éva, 208.:

„A gőgös embertől ne félj. Nem féltékeny és nem irigy; össze se méri magát másokkal.”

Brain Storming:

A gőgös ember nem ember – isten!

Ancsel Éva, 212.:

„Vajon az özönvíz után mitől lágyult el annyira az Isten, hogy megígérte: nem pusztítja el többé a föld lakóit. Lehet, hogy Noé hálaáldozatának illata esett annyira jól neki? – ez nagyon emberi dolog lenne, és nagyon rokonszenves.”

Brain Storming:

Igen: Isten rájöhetett, hogy mégsem isteni a hatalma, csak az ember képzele annak.

Ancsel Éva, 213.:

„A humorérzék az elme szellőzőablaka. Ezért mentálhigiéniai jelentőségű.”

Brain Storming:

De azért nem mindegy, hogy milyen helységből nyílik!

Ancsel Éva, 214.:

„Ha valaki alacsony, azon nincs mit nevetni. Amíg talapzatra nem áll.”

Brain Storming:

... és ő nevet rajtunk!

Ancsel Éva, 215.:

„Akinek nincs humorérzéke, az kicsinyke vétkeket se tud megbocsátani. A humorérzék tehát etikai jelentőségű.”

Brain Storming:

Szóval akkor legszebb öröm a káröröm, mert a más kárát nem mi okozzuk, de örülhetünk neki büntetlenül?

Ancsel Éva, 216.:

„Aki kinevet téged a szemed előtt, de közben bocsánatkérően megérinti a kezéd – az biztos, hogy szeret.”

Brain Storming:

... szórakozni veled?!?

Ancsel Éva, 218.:

„A tisztesség is szokott sötétben bujkálni, hogy le ne leplezhessék. És milyen igaza van!”

Brain Storming:

Néha nem szeretünk mások előtt fennhangon tisztességesen viselkedni, néha még beszélni sem arról, hogy az adott helyzetben mi lenne a tisztességes viselkedés... talán azért nem, mert úgy érezzük, hogy az a tisztességes, ha nem tüntetjük fel magunkat olyannak, amilyenek nem vagyunk?

Ancsel Éva, 219.:

„A tisztességnek nemcsak attól kell félnie, hogy leütik, hanem hogy vállon veregetik.”

Brain Storming:

A közösségi becsület paradoxona: ha valaki becsületesen viselkedik és megdicsérik, akkor legközelebb már a dicséretért is cselekszik, nemcsak magáért a maga meggyőződéséért... ha másodszor nem kapja meg – hát harmadjára már nem biztos, hogy megcselekszi.

Ancsel Éva, 221.:

„Meg kellene bocsátani felebarátaink erényességét – hiszen az is csak egy gyarlóság a sok közül.”

Brain Storming:

Ha valaki olyan jót cselekszik, amit mi magunk is jónak és helyesnek érünk, de nem érezzük magunkat alkalmasnak a megtételére... azt azért ne tekintjük nekünk szóló tanúságtételnek, bosszantásnak, összeesküvésnek, ami azt szolgálná, hogy bizonygassa előttünk a magunkkal kapcsolatban érzett alkalmatlanságunkat... ha éppen akkor nem mi tesszük meg azt a jót, amit látunk és tudjuk, hogy ha mi vagyunk ott, akkor mi is megtehettük volna és akkor mi arathatnánk le az elismerést, dicséretet, stb. ... Ha valaki ezért bosszúságot érez, az csak azért lehet, mert...

- 1. önmagára haragszik: „Miért nem én tettem meg? Képes lettem volna rá!”;*
- 2. a másiktól mintegy a személye ellen szóló kioktató példamutatásnak érzi: „Mit hősködik, mit villog, mit teszi az agyát? Tudom én, hogy milyen, jól ismerem!”;*
- 3. valami felsőbb hatalomtól való jelzésként értelmezi, ami valami tanulsággal kellene, hogy szolgáljon – mivel személyes okulás céljaként veszik – de ők „köszönik szépen, nem kell őket kioktatni”...;*
- 4. és az is előfordul, hogy a jóságot, erkölcsösséget isteni megnyilvánulásként fogja fel, és a mindenkiben benne leledző egoteizmusból fakadóan bosszantja őt, hogy ezt az isteni megnyilvánulást nem ő, nem az ő isteni személyisége produkálta... Mivel az emberi istenek nem igazán szeretik, ha más emberi isten is létezik mellettük... vetélytársként.*

Ancsel Éva, 222.:

„Jó emberek vannak. Hogy hogyan lehetségesek? A konstrukciós hiba, amely a jóságban tetten érhető – mai tudásunk alapján még földeríthetetlen.”

Brain Storming:

Nem értek egyet – „jó emberek” márpedig nincsenek! Csak jó tettek vannak, amiket olyanok is megcselekszenek, akiket mi magunk „rossz embereknek” tartunk. Amíg jót cselekszel „jó ember” vagy annak a számára, akinek jót cselekszel... de a jóságnak nincs szavatossági ideje, és attól is függ a megjelenése, hogy honnan nézzük.

Ancsel Éva, 223.:

„A szomorúság szünetjel a vágyak hangzavarában.”

Brain Storming:

A szomorúság ~ vágytalanság, de a vágytalanság nem szomorúság!

Ancsel Éva, 224.:

„A szomorúság a lélek jófajta aszálya. Ilyenkor nem terem meg benne – vagy elszárad – a becsvág.”

Brain Storming:

A szomorúság idején csillapodnak egyéb irányú kényszerességeink. Ilyenkor néha jól esik a cselekvés magáért a cselekvésért, és nem zavarja a céltudatosság.

Ancsel Éva, 225.:

„A szomorúság tudás, de nem az a fajta, ami cselekvésre készítet. Felesleges dolgokat azonban abbahagyat velünk – és ez nem kevés.”

Brain Storming:

Mindez nem jelenti azt, hogy aki ugyan felesleges dolgokat nem tesz (persze, kinek mi a felesleges???), az szomorú is lenne egyben.

Ancsel Éva, 226.:

„Lehet, hogy a tudás szüli a szomorúságot? Vagy egymást fogadják?”

Brain Storming:

Hízogő önképe lehet a mások örömet látó számára, hogy ha ő éppen nem derül másokkal – és emiatt kirekesztettnek érzi magát – az pusztán azért van, mert okosabb náluk... holott éppen csak nincs olyan hangulatban, és annyi tudása sincs, hogy ezt felfogja!

Ancsel Éva, 227.:

„Nem a pontosság a királyok erénye, hanem az odafigyelés. De lehet-e király, aki odafigyel? – Hogyan tud akkor uralkodni az embereken?”

Brain Storming:

Lehet király az, aki odafigyel. Így ugyan nem tud embertömegeken uralkodni, azon azonban igen, akire odafigyel. – A tömegeken erőszakkal, kényszerrel lehet uralkodni – az egyes embereken szeretettel és odafigyeléssel!

Ancsel Éva, 228.:

„Az élet semmit sem titkol olyan eredményesen, mint azt, amiért őt élni mégiscsak érdemes. De meg kell sérteni a titkát, át kell törni a biztonsági záron, és akkor már bosszút is állhat – elkésett vele.”

Brain Storming:

Az életmód komoly félresiklását jelenti, ha felmerül az élet értelmének kérdése. Ha felteszed ezt a kérdést – akkor nagy baj van az életeddel!!!

Ancsel Éva, 230.:

„Az ember lehet szabadabb s még szabadabb is. Csak az alapfok, az miért elérhetetlen?!”

Brain Storming:

Az ember önmagában lehet szabad – egy másik emberhez viszonyítva lehet csak „szabadabb”, és két másik emberhez viszonyítva lehet csak „legsabadabb”. Az emberi közösségekben megszűnnek a személyhez köthető állandó abszolútumok; a lehetőségek viszonyai emberről-emberre változnak, és közben emberről-emberre ugrálnak!

Ancsel Éva, 231.:

„A boldogság szónak semmi értelme sincs, ezért csak az használhatja, akinek egészen elment az esze. De vajon nem éppen a boldogságtól szokott az embernek elmenni az esze?”

Brain Storming:

No.1.:

Talán a BOLDOgSÁG és a BOLOnDSÁG szavak ezért is hasonlítanak ennyire (a magyarban)?

No.2.:

Az ÉSZ jó működése is boldogság, csak éppen akkor az ész, mint ruha takarja a boldogságot, mint egy szívdertően szép és vonzó testet! Amikor az embernek „elmegy az esze”, mintegy levetkőzi az „ész-gúnyját”, és felsejlik az ész alatti szépség és vonzóság... és amíg azt látjuk, valahogy az tűnik fontosabbnak. De hisz’ alapjában véve állatok vagyunk – mindig boldogok akarunk lenni!

Ancsel Éva, 232.:

„A boldogság fáradtsággal is jár. Olyan fáradtsággal, amelybe az ember sohasem fárad bele. Mindenesetre semmivel sem kényszeríthető, hogy kipihenje magát. Különben is máson jár a lelke, így el is felejt fáradt lenni.

Aki ezt a zavaros dolgot megérti, az ne is tagadja, ismeri ezt az állapotot.”

Brain Storming:

A boldogság a lélekkiegyensúlyozó kényszercselekvéstől abban különbözik, hogy az elsőnél nem ismerjük be, hogy fárasztó, míg a másíknál igen!

Ancsel Éva, 233.:

„Aki boldogtalan akar lenni, azon nem lehet segíteni. Ha egyszer éberségét kijátszva mégis utoléri az öröm, akkor attól lesz boldogtalan, hogy ez megtörténhetett vele.”

Brain Storming:

Sokszor vagyunk olyanok, amilyenek nem akarunk lenni – kívülről mégis azt hiszik rólunk, hogy aktuális hangulatunk, érzéseink tudatos döntés és szándék eredménye. A szomorú a dologban az, hogy sokszor mi magunk is azt hisszük, hogy olyanok akartunk lenni, amilyenek éppen vagyunk. És hányszor látjuk azt, amikor a boldogtalan embert dühíti, ha fel akarják vidítani, és a felvidítással próbálkozó is dühöng, ha próbálkozása eredménytelen – nem veszik észre, hogy mindketten mérhetetlen kényelemből önzők!

Ancsel Éva, 235.:

„Van olyan bőbeszédűség, amely csak egyik módusza a hallgatásnak.”

Brain Storming:

A bőbeszédűség sokszor nem a közléskényszer túltengése – hanem kóros elhallgattatási vágy.

Ancsel Éva, 236.:

„Vannak emberek, akik olyan nyíltan rejtőzködnek, s olyan harsányan hallgatnak, hogy őszintének kell hinnünk őket.”

Brain Storming:

Valaki egyszer azt mondta: „A pszichológia első törvénye: ‘A látszat csal.’; míg a második törvénye ez: ‘A látszat nem csal!’”

Ancsel Éva, 237.:

„Nem igazság, hogy sohasem gondolunk arra a szerencsétlen emberre, aki Gogol Köpönyegében Akakij Akakijevics kabátját ellopta. Mert aki meleg kabátot nagyon szeretne, talán még jobban, mint Akakij – hiszen lehet, hogy nem volt neki semmilyen kabátja sem –, abból se az életnek, se a művészetnek nem lenne szabad gyilkost csinálni.”

Brain Storming:

Az eszkimók között azonban a meleg kabát ellopása gyilkossággal ér fel!

Ancsel Éva, 238.:

„Az életnek vannak ismerői. De a sajátjához szerencsére mindenki dilettáns. Szerencsére, mert „szakszerűen” élni embertelen.”

Brain Storming:

*Az élet ismerői
Az élet merői,
Kik túllépnek
A megöregedni vágyó
Jövővárás bénító
Kényszerén,
És megmerülni
Mernek a
Pillanat szülte
Káosz kavargó
Örvényén,
S nem kell,
Hogy ismerd
Az Életet,
Elég, hogy tudd:
Mi elég jó neked!*

Ancsel Éva, 240.:

„A műalkotásokban az élet levezetése szabatos, már csaknem egzakt – egyetlen „helyes” megoldással. Othelló nem ölhetett meg mást, mint Desdemonát. Azóta is dilettáns minden halandó – mármint férfinak dilettáns –, aki ilyenkor a riválisát öli meg.”

Brain Storming:

A hiteles író dobókockával a kezében ír, s főhősének s minden szereplőjének szerencsáját a szerencsére bízta – így kompenzálva a története fűzésében betöltötte Istenség szerepét.

Jómagam megtiltanám, hogy a történetek többsége „happy end”-del végződjön, s a történetek végére azt írják „Vége”.

Ancsel Éva, 241.:

„Aki azt állítja, hogy az ő élete ‘nyitott könyv’, nem tudja, mit beszél. Az élet csak a nagyon rossz könyvekben hasonlít nyitott könyvhöz, ahol nincs egy zug, egy rejtett sarok, ahová még lézersugárral sem lehet bevilágítani, ahol nincs két örökre összetapadt oldal, amelyeket már nem nyit kétfelé semmiféle penge, ezért ami ott áll, az már örökre kibetűzhetetlen marad.”

Brain Storming:

Aki azt állítja, hogy az ő élete „nyitott könyv” ... abba nem érdemes beleolvasni.

Ancsel Éva, 242.:

„Még kicsiny dózis igazságtól is lerészegedhet az ember, ha éhgyomorra fogyasztja, nagyon kiéhezve és megszomjazva.”

Brain Storming:

Ha az ember „szomjúhozza” és szinte „éhezi az igazságot”, az a valódi szomjúhozóhoz és éhezőhöz hasonlóan „megeszik” és „bevesz” mindent, amire azt mondják, hogy „az az igazság”, és annál veszélyesebb ez, minél „emészthetőbbnek” tűnik.

Ancsel Éva, 243.:

„Az író tud írni. A nagy író tud nem írni, amikor nem tud írni.”

Brain Storming:

Írni mindenki tud, aki ismeri a betűket. Olvashatóan már kevesebben tudnak írni. Úgy írni, hogy azt érdemes is elolvasni ... még kevesebben. Úgy írni, hogy azt az utána következő generációknak érdemes legyen elolvasni: a legkevesebben!

Ancsel Éva, 244.:

„Én nem Józsefet, Jákob kedvenc gyermekét csodálom, amiért meg tudott bocsátani, – nem őt, a szerencse fiát, hanem a testvéreit, amiért meg tudták neki bocsátani a nagylelkűségét.

Lehet, hogy ők voltak a nagylelkűbbek?”

Brain Storming:

Mindenképpen – egy csoporttól, akik megtehetnék, hogy gyűlöljenek valakit, sokkalta nagyobb tett közösségi szinten megbocsátani valakinek, mint attól a nagylelkűség, aki megtehetné, hogy gonosz legyen, ámde mégsem teszi, mert ő ezt megteheti.

Attól elfogadni a nagylelkűséget, akitől kegyetlenséget várunk, mindig nagyobb tett, mint a korábbi gonoszságot megbosszulni, ami végül is nagy szerencsével járt!

Ancsel Éva, 246.:

„Mégsem igazság, hogy a mizantróp jut el leghamarább az igazsághoz, pedig esze ágába sincs bármit kezdeni vele.

Vagy lehet, hogy még ebben is igaza van?”

Brain Storming:

Talán van abban valami, hogy ha szeretjük az embereket, óhatatlan Istenként tekintünk rájuk, és vagy azt hisszük, hogy hozzáuk kellene hasonlítaniuk, vagy azt, hogy hozzájuk kellene hasonlítaniuk – behódolás vagy leigázás lesz belőle.

Látszólagos és részleges embergyűlölet kell ahhoz, hogy az emberfeletti, emberen túli igazságokat felfedezni és elfogadni tudjuk.

„Látszólagos” – mert e gyűlölet az ignorálásban merül ki; és „részleges” – mivel önmagunk (emberi önmagában való) szeretete megmarad!

Csak akkor látjuk magát az embert, ha érzelemmentesen szemléljük, s mivel többnyire kényszeresen imádjuk fajunk, így a gyűlölet lehet az, ami lencseként is funkcionálhat.

Ne félj tehát gyűlölni és cinikusan kritizálni az embert – csak így ismerheted meg!

Ancsel Éva, 247.:

„Nem tudom, miért fordulnak az emberek tanácsért ahhoz, akit bölcsnek tartanak. Hiszen mi másról ismerszik meg a bölcs, ha nem arról, hogy tanácstalan.”

Brain Storming:

A bölcsnek tartott ember azzal segít a másikon, ha nem ossza meg vele bölcsességét, ha az azt kéri tőle – hiszen soha nem szerezne úgy meg a számára szükséges tapasztalatokat.

Jó, ha van egy bölcs tanácsadónk – de mankó csak ő, akire ha gyakran rátámaszkodunk, hajlamosakká válunk eltörni a lábunkat csak azért, hogy használhassuk!

Ancsel Éva, 248.:

„Aki győzni akar, az csak veszíthet, hiszen olyasmit akar, mi nincsen. Nyerésre csak játszani vagy versenyezni lehet: sakkozni, úszni, pókerezni. Élni és cselekedni nem.”

Brain Storming:

Az élet inkább egy kör alakú futópályához hasonlít, ahol a cél találomra jelenik meg a pálya bármely szakaszán...

Ancsel Éva, 249.:

„Farkasszemet nézni a kudarccal és végiggondolni – ez azért már majdnem győzelem.”

Brain Storming:

A mindennapi boldogság a mindennapi kudarcok derűs fogadtatásán múlik!

Ancsel Éva, 250.:

„Föl ne panaszkodj, hogy megbántottak, mert tövig nyomják beléd a kést, amivel esetleg csak megkarcolni akartak, – esetleg próbaként, hogy szó nélkül megállod-e.”

Brain Storming:

Van, aki azért bánt, hogy meglássa, bánthat-e jobban; van, aki azzal bánt, hogy szándéktalan megbántását utólag tudatos és szándékolt aktusként adja elő.

Ancsel Éva, 251.:

„A balsors nem vak, csak gyöngén látó. Vagy sűrűn hunyorog?”

Brain Storming:

Talán nem jó, ha feltételezzük a balsors létét, szándékkal rendelkező entitásként; mert ha jósors létezik, amitől jótéteményeket lehet kérni, akkor a balsorstól kérhető lehetne mások szerencsétlensége. És néha már azzal jogtalanul fosztunk meg másokat az őket megillető előnyöktől, lehetőségektől, ha a jósors teljesíti azt, amit kérünk tőle – Isten ujjá egyszerre mutat az egyiknek utat, a másiknak meg fűgét!

Ancsel Éva, 252.:

„Meghalni komoly feladat, tisztos tennivaló. S még be is végezhető.”

Brain Storming:

Sokan vannak, akik csak akkor tisztelnének másokat, ha azok meghalnának.

Ancsel Éva, 253.:

„Az optimizmus nem csak idült, de gyógyíthatatlan betegség. Hiszen a valóság állandó elvonókúrája sem segít rajta.”

Brain Storming:

Az optimizmus talán az egyetlen elmebaj, amiben „szzenvedni” érdemes!

Ancsel Éva, 255.:

„Akinek csak egyszer is mondták életében: „Aludj a karomban!”, az ne kérdezze, hogy minek élt a földön.”

Brain Storming:

Aki egyszer sem aludt valakinek a karjában (mármint születését követően) – az nem is él.

Ancsel Éva, 256.:

„Arra kérem a jövőt – bár elkéstem már ezzel is –, hogy könyörüljön legalább az ajtóknak és az ablakoknak; hagyja meg őket kézzel nyithatóknak. Mert milyen világ is az, ahol nem lehet az ablakot mohón kitárni s úgy nyitni ajtót, hogy annak lendülése – és nyikorgása – helyettünk kimondja: alig győztelek várni.”

Brain Storming:

Talán az önmagától nyíló ajtó még mindig elviselhetőbb, ha várják az embert, mint ha géphang üdvözlí a megérkezettet, mondván: „Üdvözljük, kedves látogató!”

Ancsel Éva, 257.:

„Az egészen nagy dolgok egészen kis dolgok szoktak lenni. Mondjuk annyi, hogy valaki letesz az ajtónk küszöbére egy fazék húslevest, és szó nélkül távozik, mert tudja, hogy bánatunk van és nincs kedvünk se főzni, se beszélni. (Néma távozás nélkül a gesztus mit sem ér.)

Az ilyen kis dolgok jelentősége is csak annyi, hogy például életben tartanak.”

Brain Storming:

Az, hogy annyira ismerjünk valakit, hogy tudjuk róla, hogy nincs kedve éppen se beszélni senkivel és főzni sem, és hogy örülne ilyen hangulatban egy ajtaja elé tett fazéknyi húslevesnek... sokminden, csak nem „egészen kis dolog”!

Ancsel Éva, 258.:

„Aki egy embert vigasztalni próbál, az a lélekkel polemizál. Mintha rá akarná venni a napot, hogy azért, mert éjjel van, azért ő csak jöjjön fel az égre.”

Brain Storming:

Az embertelenség egyik fajtája, amikor egy szomorkodó embertől rossz néven vesszük, hogy nem mosolyog.

Ancsel Éva, 259.:

„A vigasz is lehet kíméletlen, amennyiben elvitatja az embertől a fájalmát.”

Brain Storming:

Ne akarjuk egy szenvedővel azt elhitetni, hogy nem fáj neki, hanem csak arra hívjuk fel a figyelmét, hogy ha jobban figyel a fájalmára, jobban fog fájni.

Ancsel Éva, 260.:

„Azért a bánkódó ember vállát átkarolni érdemes – föltéve, hogy magától mozdul a kar.”

Brain Storming:

... és nem azért bánkódik, mert eltört a válla.

Ancsel Éva, 261.:

„Eszes lény az ember, tehát mérlegel: tegye, ne tegye. S közbe kuncog benne a lélek: „Csak töprengj, okoskodj – dönteni úgyis én fogok, sőt már döntöttem is, ha te még nem is tudsz róla.”

Brain Storming:

A valóban eszes emberi lény gúzsba tudja kötni a lelkét, amíg meghozza a logikus döntést – a kevésbé eszesnek csak arra telik, hogy a lelke döntésére próbáljon maga előtt valamiféle racionálisnak tűnő öngazolást kreálni – hogy ne érezze annyira kiszolgáltatva magát a tulajdon lelkének.

Ancsel Éva, 262.:

„A szabad szerelem ‘contradictio in adiecto’. Léván a szerelem el nem metszhető és ki nem oldozható kötelék. Hogy kioldozzák és elmetszik? Annál rosszabb a tényeknek.”*

Brain Storming:

** contradictio in adiecto=önellentmondás; olyan állítás, amely önmagában hordja cáfolatát (=„ellentmondás a melléknévben”).*

No.1.:

A szabad szerelem arra alkalmas ellentétpárok találkozásából keletkezik: van, aki azt szereti, aki éppen vele van; van, aki azt szereti, aki éppen őt szereti. Van, aki szeret úgy szeretni, van, akinek mindegy, hogy ki, csak szeresse!

No.2.:

Ne haragudjunk a szabad szerelemre! Ha nem lenne, sokan soha nem jutnának szeretethez, szerelemhez... vagy elvitatnánk ezt a jogot, hogy kapja, vagy adja, akárkitől?

Ancsel Éva, 263.:

„Mondják, hogy vannak emberek, akik elisszák az eszüket. De olyanok is vannak, akik elbecsvágyják vagy elkicsinyeskedik. És olyanok is vannak, akik elszeretik az eszüket. – Ne bánják meg soha!”

Brain Storming:

Van olyan „ész-rész”, amit nem lehet elinni, és amely még illumináltan is borotvaként vágja a valóságot.

Ancsel Éva, 264.:

„Mózes az Ótestamentum Sziszüphosza, még akkor is, ha ő csak kétszer ment föl a hegyre. Csakhogy ő akart is valamit azzal, ami a kőre volt vésve, ezért útjai reménytelenebbek voltak, mint Sziszüphoszéi.”

Brain Storming:

Sziszüphosz sikeresebb volt – ő azért tolta a követ, hogy tolja a követ, hogy cselekedjen, mert az a dolga. Mózes ehhez képest nemcsak hogy feleslegesen, hanem pusztán naív szélhámosságból cselekedett.”

Ancsel Éva, 265.:

„Úgy tudjuk, hogy Mózes kétszer járt a hegyen, pedig lehet, hogy csak ez a két út volt hivatalos – a többiről nem adtak ki közleményt.

Szeretném hinni, hogy járt ott Mózes titokban is, hogy megmondja: „Gondolná meg máskor jobban az Úr, hogy miket ír az embereknek küldött kőtáblákra.”

Brain Storming:

A hegyről lefelé jövet Mózes kevesellhette a 6 törvényt és hiányolta az ő tulajdon fontosságának kiemelését... így gyorsan a többi elejébe vésette még négyet!

Ancsel Éva, 267.:

„Minden szeretet fölkelés. Minden falak és minden határok és minden végelességek ellen. Szelid, de leverhetetlen fölkelés.”

Brain Storming:

Miután felcseperedik a gyermek és javarészt önállóvá, önellátóvá lett, gyermekora emlékeként, biztonságsszüksége kielégítéseként igyekszik szeretni, mint korábban az őt gondozó szüleit... ez a szeretet eredetében támadás a felnőttiség csipkegalléros szeretetéhez képest.

Ancsel Éva, 268.:

„Élt egyszer egy férfi és egy nő, akik szerették egymást. Nagy volt közöttük a korkülönbség, ezért egy napon játékos ötletük támadt. Azt határozták, hogy ebből a korkülönbségből minden együtt eltöltött évet le fognak vonni ezután. Így történt, hogy halála előtt a férfi fiatalabb volt, mint a nő. Meg maradt fiatal halottnak.”

Brain Storming:

Férfi és nő közötti korkülönbség a párkapcsolatokban – sokaknak úgy kézenfekvő, hogy a férfi legyen idősebb, sokaknak úgy, hogy legyenek egyidősek. Az első, részben himsoviniszta megfontolás, melyben a dominánsabbnak tartott férfi az életkori és így egzisztenciális plusz dominanciájával is a nő fölött áll; a másik egyfajta idealizált állapot, ami az együtt megöregedést célozza, bár az egymásra figyelést nehezebbé teszi.

Talán érdemes lenne elgondolkodni azon, hogy a másik felé való maximális figyelem lehetőségéhez az is feltétel, hogy a feleknek ne kelljen egyszerre figyelnie mindenre – az egykorú pároknak rendszerint egyszerre kell az otthonteremtésre, gyereknevelésre, karrierépítésre, és persze egymás hangulatára is koncentrálnia. Kiegyensúlyozott kapcsolatra ott van lehetőség, ahol az egyik tud a másikra figyelni maximálisan – egykorú pároknál ez ritka, mert fiatalon egyszerre akarnak mindent, és minden figyelmet követelnek. Figyelmet adni csak az tud, aki már nem követel, és már van ideje adni, mert már túl van azon az életszakaszon... így megfontolandó, hogy a korkülönbségnek igenis jótékony hatása lehet a kapcsolatokra. Nem kell, hogy tetsszen – de fogadjuk el, mert működik!

Ancsel Éva, 269.:

„Halottainknak is van történetük. Eljön a nap, amikor megenyhülnek, s megengedik: örüljünk annak, hogy éltek. Azon a napon mosolyogva mesélünk arról, hogy milyen patáliát csaptak egyszer, amikor nem engedték, hogy csípős paprikát tegyenek a levesbe, s egyszerre csak észrevesszük, hogy előnt a hála, amiért éltek. S amikéért tovább élnek minden cseresznyepaprikában.”

Brain Storming:

Aki elmegy, és szerettük, nem hagy itt minket üres kézzel – azzal a hálával hagy itt minket, hogy szerethettük, hogy általa szerethettünk, hogy általa megtudhattunk, hogy képesek vagyunk szeretni. S itt hagyják még azt a törekvést is, hogy másoknál mi is elérjük azt, hogy mikor elmegyünk, mi magunk is hátrahagyhassuk a ránk való kedves emlékezés lehetőségét.

Ancsel Éva, 270.:

„A csodálkozás öröm, mivelhogy felfedezés. Aki nem tud csodálkozni, az örülni sem tud. De baj van azzal is, aki csak hivatásos bűvészek mutatványain csodálkozik, és nem tudja, hogy a kövek rajzolata vagy egy kéz félszeg mozdulása sokkal ámulatra méltóbb.”

Brain Storming:

Akit szeret a sors, azt sokáig életben tartja, vagy gyakran megdöbbeneti!

Ancsel Éva, 271.:

„Az ember kinyílik, amikor csodálkozik. Jól mondjuk: szemünk, szánk eláll.”

Brain Storming:

No.1.:

A csodálkozással nincs baj, és néha inkább azon kell csodálkozni, hogy az emberek mennyire nem csodálkoznak.

No.2.:

Ha Isten létezne, valószínűleg állandó ámulatban létezne, hogy a teremtményei mi mindenre képesek!

Ancsel Éva, 272.:

„Ha sikerül tetten érni egy embert, amikor csodálkozik, ki fog derülni, hogy ilyenkor az arca egészen az övé – talán éppen azért, mert valami másban elmerül –, és többnyire szép is.”

Brain Storming:

Isten mindig is ember volt, míg az ember mindig is istennek képzelte magát – ez abból is látszik, hogy Jézus sose csodálkozott semmin, amikor isten létére emberként járt az emberek között.

Ancsel Éva, 273.:

„Azon is lehet csodálkozni, ami nagyon, egészen ismerős. Bámulatra méltóan ismerős. Lehet, hogy a szeretet se más, mint állandósult csodálkozás?”

Brain Storming:

A szeretet elmúltával biztosított a csodálkozás: „Vajon mit szerettem én ebben?”

Ancsel Éva, 274.:

„Hogyan is lehetne a remény, amikor mi emberek nem tudunk lemondani a reményről – s így újra meg újra nekivágunk a reménytelennek?”

Brain Storming:

Nem értem: hiszen a remény éppen a reménytelenségben való kényszerű cselekvés szükségzerű velejárója!

Ancsel Éva, 275.:

„Hogyan is legyen az ember a helyzet magaslatán, ha annak nincsen magaslata? Egyetlen helyzetnek sincsen magaslata. Csak az ember az, aki fölébe léphet. Még ha Solness mesterként le is zuhan.”

Brain Storming:

Egy helyzetnek úgy van „magaslata”, mint egy hullámnak „lejtője” – a szörfös is azon száguldva élvezi a helyzetet!

Ancsel Éva, 276.:

„Aki embert ölel, az az Ismeretlennel közösül.”

Brain Storming:

Ha valaki egy ismeretlennel közösül, akkor örüljön, ha legalább embert ölel!

Ancsel Éva, 277.:

„Jézusnak azért a tékozló fiú testvárán sem kellett volna keresztülnéznie. Ez biztosan fáj neki. Hiszen talán azért nem kelt útra ő is annak idején, mert már akkor is túlságosan szomorú ember volt egy ilyen vállalkozáshoz.”

Brain Storming:

Jézus a „boldogságot” tette eszménye központjára... és mintha harcolt volna a nevetés, és a hétköznapi örömek ellen! Istenként csak isten módjára tudott nézni az emberre... Ezért nem is láthatta, milyen is valójában, és mire van szüksége.

Ancsel Éva, 278.:

„Jézus Isten fia volt, de ki tudja, nem volt-e tékozló fiú?”

Brain Storming:

Vagy minden ember isten, vagy egyik isten sem isten!

Ancsel Éva, 279.:

„A szeretet tudás, ha nem is múlik se eszüinkön, se szorgalmunkon, hogy elsajátítjuk-e. És mégis tanuljuk: a kölcsönösség gyönyörű láncreakciójában.”

Brain Storming:

Vagyis a szeretet mégiscsak tudás – egyfajta „érzelmi-jóléti-közgazdaságtan”.

Ancsel Éva, 280.:

„A szeretet tudás, de nem a jó és a rossz tudásának a fáján terem. Ez már a kiűzetés után születik; fájdalomban és verejtékben.”

Brain Storming:

Vagyis az eredendő bűnre azért lett volna szükség, hogy az ember megismerje a szeretetet? Akkor a legnagyobb hazug maga az Isten – nem lehet az a szeretet istene, ha az ő világában bűnre van szükség a szeretet megismeréséhez!

Ancsel Éva, 281.:

„Az embernek néha megjön az esze. De honnan is? Világkörüli útról vagy könnyű kalandból? Mindenesetre úgy érkezik, mint egy zord családfő és rendet teremt. Nem ismer se tréfát, se könnyeket.”

Brain Storming:

Ahhoz, hogy az embernek megjöjjön az esze, ahhoz előbb el kell mennie, vagy nem kell lennie.

Ancsel Éva, 282.:

„Aki szabad gondolkodó akar lenni, az kövesse Spinozát. Nem a tanaiban, csak abban, hogy kitanulja az üvegcsiszolást.”

Brain Storming:

A szabadgondolkodáshoz fel kell szabadítani az elmét testirányító funkciója alól – funkciót kell adni a testnek, hogy azt maga tegye, míg az elme szabadon szárnyalhat. Ez az elmefelszabadítás bármi lehet – jógázás, meditáció... de sokkal jobb a séta, a futás, a kirándulás, a kedvenc étel megfőzése, kertászás, úszás...

Ancsel Éva, 283.:

„Csak a kígyó képes a bőrét vértelen levedleni. Ehhez hasonlatosan az ember nem tud korábbi meggyőződésével szakítani.”

Brain Storming:

Azonban, ha felmerül annak a fenyegetettsége, hogy az embert megnyűzzák, mindez sokban segíti a korábbi meggyőződésével való szakítás hajlandóságát.

Ancsel Éva, 284.:

„Annyira talán senki se bűnös, hogy minden álmát kiérdemelje.”

Brain Storming:

Álmaink sokszor annyira hamis, téves, életellenes és katasztrofális valóságképen alapulnak, hogy valahol örülnünk kellene annak, hogy nem valósulhat meg minden álmunk!

Ancsel Éva, 285.:

„Hogy az ember mindig mértéktartó legyen – ez mértéktelen követelés. ... Rendezze arcvonásait, ha földülja azokat a kín? ... Válogassa meg szavait, hozza rendbe az alanyt és az állítmányt, amikor összedőlt háza alól emeli ki gyerekeit? ... S talán köszöntse több nyelven a halált is, mintha idegenforgalmi tisztviselő lenne, vagy zuhanás közben is mosolygó stewardess?”

Brain Storming:

Biológiai értelemben mindenki mértéktartó – aki életben marad!

Ancsel Éva, 286.:

„A szeretet, ugyan miért lenne vak? Hiszen nincs az a szeplő, amit ne akarna látnia másikon. Vakságra csak a gyűlöletnek van szüksége. Ezért sem ellentétei egymásnak.”

Brain Storming:

A szeretet olyan erényt is belelát a másikba, ami abban nincs meg – míg a gyűlölet azt az erényt sem látja meg, ami megvan a másikban.

Ancsel Éva, 287.:

„Az embernek hegyek közt kell járni, hogy sejtelve legyen róla, milyen volt a Föld még meztelenül. S akkor jobban megérti, hogy miért voltak olyan félelmetesek az első, magányos istenek.”

Brain Storming:

Isten is csak mérhetetlen, az embert mesze messze felülmúló egoizmusáról és fantáziátlanságáról tett tanúbizonyságot, amikor az embert, tulajdon teremtett világi képviselőjeként a maga képére teremtette. Ehhez képest egy igavonó ökör vagy egy csótány megteremtése is sokkal kreatívabb teljesítmény volt!

Ancsel Éva, 290.:

„A lélek akkor öregszik, ha már csak a földön járnak a vágyai, szárnytalanul.”

Brain Storming:

A szárnytalan vágyak mégsem repülhetnek... a felnőtttség kezdete az, amikor az ember már a lábával jár a földön, és nem a szárnyával igyekszik a földön járva közlekedni... és csak akkor használja a szárnyait, amikor repülni akar, és amikor repül, akkor tudatában van annak, hogy repül és nem a földön jár!!!

Ancsel Éva, 291.:

„Dehogy kopik a szeretet az idő múlásával! Sőt. Minél ismerősebb minden mozdulat és minden megszokott ügyetlenkedés, annál szeretetreméltóbb.”

Brain Storming:

Nem a másik szeretete az, ami idővel kopik, hanem annak a kényelemnek a szeretete, amit a másik nyújt; továbbá, ezzel együtt nő a félelem az elvesztéstől. Hosszú idő után már nem az „annyira szeretlek” a fontos, hanem az, hogy „annyira szeretsz és ez nekem fontos”!

Ancsel Éva, 292.:

„Akit szeretünk, azt ismerjük, de nem tudjuk és nem is akarjuk tudni a titkait. A szeretet nem ismer nyomozást.”

Brain Storming:

A szeretet azt is jelenti, hogy ha olyat tudunk meg, amit a szerettünk velünk közölni nem akar(t), úgy teszünk, mintha nem is tudnánk róla – a szerettünk elhallgatja előlünk, így ha szeretjük, mi is elhallgatjuk előle, hogy tudjuk.

Ancsel Éva, 293.:

„Nem véletlen, hogy Mózes egy hegyen vette át a kőtáblát és Jézus is egy hegyen tartotta meg ama beszédét. Aki ugyanis – legyen bár isten – egészen közel áll az emberekhez és hallja szuszogásukat, érzi verejtékük szagát, az nemigen tud szent igéket hirdetni nekik.”

Brain Storming:

Csak az hihet istenekben, ki önmagát sem az emberek, hanem inkább az istenek körébe számítaná magát.

Ancsel Éva, 294.:

„Az istenek nem halnak meg, de lehet, hogy világgá mennek.”

Brain Storming:

Az istenek nem halnak meg, mivel mindig akad élet, amin élőködhetnek!

Ancsel Éva, 296.:

„Hegyeket nem lehet szeretni, mivelhogya nem tudnak viszonyszeretni. Egy folyó az más, az legalább odacsobban a lábunk elé.”

Brain Storming:

Jómagam nem értek azzal egyet, hogy hegyeket nem lehet szeretni, mivel amennyire ember szerelmes lehet természeti képződményekbe, úgy én is szerelmes vagyok egy aprócska hegybe, mely emberi léptékével nem gyűri maga alá az embert – ez a hegy SZÁRSOMLYÓ, a Mecsektől délre fekvő Villányi-hegység déli csücskében. Ha valaki szeretnivaló hegyet keres, keresse fel és élvezze, amit a hegy bájaival nyújtani tud! Nem leszek féltékeny!

Ancsel Éva, 297.:

„A kövekről azt mondják, hogy élettelenek. Nem hiszem, de még ha így lenne is, az életről rengeteget tudnak, ha nem is fecsegik el.”

Brain Storming:

A kövek lehet, hogy élettelenek, de kövületként, vagy az őseink által használt kőeszközökként igenis beszédeseek!

Ancsel Éva, 298.:

„A kövek nem feledékenyek. Nincs az a zuhatag, amely kimosná belőlük az időt.”

Brain Storming:

Hosszú idő alatt azonban egy ártatlan csepegés is szétmállaszthatja a legszilárdabb memóriájú követ is.

Ancsel Éva, 299.:

„Fiatal kövek nincsenek, ami mégiscsak bámulatos, hiszen még fiatal, sőt újszülött csillagok is vannak.”

Brain Storming:

Vannak fiatal kövek – a vulkános milliárdszám szülik őket minden kitöréskor!

Ancsel Éva, 300.:

„Nekem is van elméletem a húsvét-szigeteki kőszobrokról: talán a sziklák hordták ki őket vértelen vajúdással.”

Brain Storming:

Ez legalább annyira hihető, mint hogy UFO-nauták készítették őket!

Ancsel Éva, 301.:

„Mi emberek csak fecsegünk a hallgatásról – egyedül a kövek képesek rá. Lehet, hogy ettől olyan súlyosak?”

Brain Storming:

No.1.:

A kövek talán azért hallgatnak, mert a születésük, vagyis egy vulkánkitörés alkalmával egész életükre kizajonghatták magukat.

No.2.:

A hallgatás értékét nem kell elhallgatni.

Ancsel Éva, 303.:

„A kövek hűséges őrzői a halottaknak: ott a helyük a sírokon. De a temetőkerti virágokkal valami nincs egészen rendben. Hogy jönnek hozzá, hogy ott viruljanak, színeskedjenek és szépelegjenek?

– Hát még ahhoz, hogy elhervadjanak!”

Brain Storming:

A kövek talán nem a halottakat őrzik hűségesen, hanem a holtak nevét – néha tovább fennmaradnak így, mint a sírt gondozók emlékezetében...

Ancsel Éva, 304.:

„A közhely, miszerint az igazság kíméletlen, merő önáltatás. Nem veszi számba, hogy mi emberek nagyon is értjük a módját, hogyan kíméljük magunkat tőle.”

Brain Storming:

Jellemzőbb talán az emberre, hogy ha a valóság nincs ínyére, akkor úgy válogat az igazságok között, ami neki „ad igazat”, a valósággal szemben.

Ancsel Éva, 307.:

„Az udvari bolond nem előkelőbb, mint a falu bolondja, hiszen szolga ő is, bár nem akármilyen szolgálat. Azt nem mondanám, hogy igazságot szolgáltat, inkább csak feltárlja, mint egzotikus fűszert.”

Brain Storming:

No.1.:

Ha viccesen mondod, mondhatod, amit akarsz!

No.2.:

Viccesen lehetsz őszinte bárkivel.

Ancsel Éva, 308.:

„Az udvari bolond hiába szolga – szabadabb, mint a királya.”

Brain Storming:

Mit sem ér a hatalom, ha az ember nem mondhat bármikor bármit, ha úgy van kedve!

Ancsel Éva, 309.:

„A falu bolondja lehet gyöngélméjű, de udvari bolond csak éles elméjű ember lehet.”

Brain Storming:

A falu bolondján nem azért neveznek, mert az viccelődni akar – az udvari bolondnak kötelessége viccelődni, mert nevetni akarnak rajta!

Ancsel Éva, 310.:

„Az udvari bolond szolgálatának fizetsége mindenkinél királyibb adomány: a szólásszabadság ugyanis.”

Brain Storming:

*Ha kimondod,
'Mire néha
Sokan csak
Gondolni mernek,
A legnagyobb
Szerencséd az lesz,
Ha ezért csak
Bolondnak néznek!*

Ancsel Éva, 311.:

„Azok a despoták, akik udvari bolondjukat is képesek kivégeztetni, nem húzzák sokáig. De így is hosszú életűek.”

Brain Storming:

Sokan az ösztönös énjüket ELfojtják, míg a gondolatukat kimondó bolondot pedig MEGfojtják.

Ancsel Éva, 312.:

„A gonoszság jogar és minden kellék nélkül is hatalom. De azért nem veti meg a jogart.”

Brain Storming:

A hatalom gyakorlásához gonoszság kell, pontosabban a gonoszságra való képesség. Még pontosabban – a hatalom megszerzéséig a megszerzendő poszton lévő uralkodó kívánságainak megfelelő gonoszság, míg a hatalom megszerzésekor néha már elég, ha csak azt tudják róluk: ha most éppen nem is vagyunk gonoszak, bármikor tudunk gonoszok lenni.

Ancsel Éva, 317.:

„Az igazság hasonlít az olyan haranghoz, amely egyetlenegyszer kondul, de megállnak tőle az órák.”

Brain Storming:

A valóságóceán felszínén igazsághajókon szeljük a felszíni hullámokat. A hajóépítő-tudományunk a valósággal való kapcsolatunk függvénye, s hogy ez milyen... az első viharral kiderül!

Ancsel Éva, 318.:

„Szegény Lear tulajdonképpen átlagember volt, vagyis átlag-király. Csak az átlagosnál gyöngébbben látó és hiszékenyebb. Nem csoda, hogy elméje elborult, amikor megvilágosodott.”

Brain Storming:

A legtöbb hiszékeny átlagembernek a legtöbbet az igazság árthat.

Ancsel Éva, 319.:

„A despoták ártatlanokat szoktak halálra ítélni. De vajon ártatlanok-e azok, akik semmit se vétettek egy despota ellen?”

Brain Storming:

Mi a nagyobb bűn? A bűnös elleni bűn, vagy a bűnös bűnösségével szembeni közöny?

Ancsel Éva, 320.:

„Lehet, hogy a despoták legnagyobb bűne éppen az, hogy vétessé teszik az ártatlanságot.”

Brain Storming:

Az ítélkező szándékától függ sajnos az, hogy másnak a puszta léte ártatlanságának, vagy bűnösségének okozója-e.

Ancsel Éva, 321.:

„Hol vannak ma a Héphaisztoszok, akik leláncolják az elítélteket, de gyűlölik érte kezük művészetét?!”

Brain Storming:

Hol vannak ma a Prométheuszok, kik isteni adományt adnak az embereknek, majd hagyják őket, hogy azt kezdjenek vele, amit akarnak és tudnak... és az ezen adománnyal való visszaélés bosszúállását is rájuk hagyják?

Ancsel Éva, 322.:

„A múlt nem várja ki türelmesen, hogy méltóztatunk-e felé fordulni; lasszót vet utánunk.”

Brain Storming:

Mind a jövőnk, mind a múltunk bizonytalan – míg azonban a jövőnk bizonytalanul nem létezik még, a múltunk a bizonytalanságból tör elő kérlelhetetlen határozottsággal és létbizonyossággal befolyásolja életünk.

Ansel Éva, 323.:

„A felejtés: passzív hazugság, de azért romboló.”

Brain Storming:

Mégis hálások vagyunk azoknak, akik hibáinkat, vétkeinket, bűneinket aktívan elfelejtik – s dehogy bánjuk, ha mindez hazugság a részükről!

Ansel Éva, 324.:

„Amikor elmék vajúdnak, kérdő mondatokat szülnek.”

Brain Storming:

Az elmék azonban gyakrabban vajúdnak, mint szülnek, lévén a kérdés kampós jelénél fogva gyakran leendő, de végül mégis meddő, elvetélő szülőjében marad; tán' azért, mert a születő kérdés létét annak megválaszolásával lehet fenntartani, de sok megszülető kérdés pusztul el megválaszolatlanul!

Ansel Éva, 325.:

„A csodálkozás örömteli kérdés, amelyben már a válasz is benne van.”

Brain Storming:

„Hát nem fantasztikus, hogy ezt a csodát eddig még így nem tapasztaltuk?!?!”

Ansel Éva, 326.:

„Jézus utolsó szava egy kétségbeesett kérdő mondat volt. Lehet, hogy minden tudás legvégén is egy kérdő mondat áll?”

Brain Storming:

Hát, persze, a „Vajon mit csináltam rosszul?”

Ansel Éva, 327.:

„Jézus kikergette a templomból a kufárokat. Azóta a templomon kívül árulják a szent hely ereklyéit, ahonnan őket Jézus kikergette.”

Brain Storming:

Isten is hitet kér az üdvösségért, és nem csak a templomon belül!

Ansel Éva, 328.:

„Nincs komoly bajom a kufárokkal, míg nem ők celebrálják a misét.”

Brain Storming:

Bizony a misét celebráló papok is kufárok, akik hitet árulnak a vallásosságért, és a mise részben a számla benyújtása is.

Ancsel Éva, 329.:

„Vannak fantasztikus állítások, melyekben több az igazság, mint a vitathatatlan tételeinkben.”

Brain Storming:

Vannak fantasztikusan gyerekes, naiv látomások, melyekben mérhetetlenül jobban hisznek, mint a tulajdon valóságuk létezésében, vagy a puszta önnön létezésükben.

Ancsel Éva, 330.:

„Bátorság kell ahhoz, hogy az ember megrettenjen attól, ami rettenetes. Ez a szabadság tette, és más, mint a rettegés.”

Brain Storming:

Az emberi közösségben élők számára bátorság kell a félelem kimutatásához és vállalásához... ezért is olyan pusztító, amikor az arctalan tömegben az emberben paradox módon elhalványul eme félelemkimutatási félelem, és amikor mások így elengedve magukat vállalják és kieresztik félelmeiket mindez pozitív visszacsatolással pánik-viharrá alakul és a tömeg félelmében eltiporja egymást.

Ancsel Éva, 331.:

„Az állatszeliidítők nem szeliidítenek, csak megismertetik a vadakkal a rettegést.”

Brain Storming:

No.1.:

Úgy is fogalmazhatunk, hogy a vadállatok tanítják meg az állatszeliidítőket és a nézőket arra, hogy milyen körülmények között nem kell őket leölni.

No.2.:

A cirkuszban nem lehet tudni, ki retteg jobban attól, hogy elszabadulnak a vadállatok – a nézők, az idomárok, vagy maguk a vadállatok.

No.3.:

Nem csoda, ha az ember ma már istennek képzei magát, hisz' gyakorlatilag minden olyan természeti jelenséget megért és képes kordában tartani, ellenőrizni, amiket az őseink szemével látva, azokat megszemélyesítve isteni hatalmasságoknak tekintett!

Legyőztük az isteneket, akik korábban uralkodtak rajtunk! Ámbár nem jártunk jobban – önnön istenfelettségünk tudata nem biztos, hogy előnyünkre válik!

Ancsel Éva, 332.:

„A rettegés nem szeliidít, sőt: vaddá lesz tőle az ember.”

Brain Storming:

Aki azt állítja, hogy az ember nem rokona, része az állatvilágnak, az még nem látott felbosszantott embert!

Ancsel Éva, 333.:

„Kiutak vannak, de csak kifelé vezetnek.

Ki mondja meg, hogy a küszöbön túl mi van?”

Brain Storming:

A kiút nemcsak valahonnan vezet kifelé, hanem valahova befelé is vezet.

Azt, hogy a küszöbön túl mi van, azt az tudja elmondani, aki nem felejtí el, hogy a küszöbön innen is maradtak emberek.

Ancsel Éva, 334.:

„A bálványimádás nem jó. De semmi se rosszabb. Mintha hitvány, semmi kis bálványok előtt hódolunk, amelyek még egy aranyborjúval sem vetekszenek.”

Brain Storming:

A „szeretni” tárgyias ige, a „szeretet” mindig irányul valakire vagy valamire. Nincs önmagában való, irányulás nélküli „szeretet”, mivel ez a legteljesebb önzés és önimádat melegágya.

A kereszténység azonban tárgynélküli, viszonzatlan „szeretet”-fogalmat használ, az önáltatás és szeretetlenség legteljesebb mértékével.

Aki istent szereti, az nem szereti az embert!

Ancsel Éva, 335.:

„A vészharangnak is ritmikusan – emberi rendben – kell szólania. Mert a harangokat félreverti is csak gondosan, e nemes öntvényhez méltóan szabad.”

Brain Storming:

A pánik 2-bitesre egyszerűsíti a gondolkodást – „élni vagy halni”. Ehhez a fogalompároshoz semmi nem kapcsolódik – az „elegancia”, esetleg a „méltóságteljeség” végképp nem!

Ancsel Éva, 336.:

„Az egészen ki árulások marják szét az embert – mármint azt, aki elköveti.”

Brain Storming:

Nem az embert, csupán azt az emberségét, amit a társadalom individuumának építőköveiből felépített.

Az árulás nem más, mint önvalónk jogosnak érzett jogainak gyakorlása, a legőszintébb megnyilvánulás – mert mi más lenne őszintébb, mint önnön kívánságaink és érdekeink leplezetlen felvállalása?

Legőszintébb önvalónk a másokkal szembeni árulásainkban mutatkozik meg – önismeretünk legfontosabb forrása: talán nem is csoda, hogy a társadalmi normarendszer annyira óv az árulástól, és megestekor szigorú retorziót és önretorziót szorgalmaz – ahelyett, hogy a belőle való önismereti profitot igyekezne kamatoztatni az árulóval.

Az árulás nem bűn – csak éppen olyan nélkülözhetetlen TAPASZTALAT, ami történetesen mások szemében másoknak kárt okoz.

A társadalom önző érdeke önnön tömegének fenntartása és gyarapítása, de nem tagjainak mentális jóléte – az árulás némi ellenszolgáltatás kikényszerítése.

Az „árulás” a sértett fél számára „bűn” – annak, aki az árulást elköveti, pusztán természetes jogainak gyakorlása, amit adott esetben csak mások jóváhagyását megkerülve tudja gyakorolni.

Ancsel Éva, 337.:

„Aki viszonozza a gyűlöletet, az legyőzetett.”

Brain Storming:

Igen, ha csak a gyűlöletet viszonozza, de a másik erőszakát nem!

Ancsel Éva, 338.:

„Aki nem tud szeretni, az hiába keresi a kulcsot, amellyel belülről magára zárta ajtaját.”

Brain Storming:

Aki csak szeretni tud, az önkéntes rabszolgává válik, de ebből csak a „szereket” elnevezésű, de rabszolgahangulata lesz nyilvánvaló a számára!

Ancsel Éva, 339.:

„A farsangi álarcok tisztességesek. Nem álcázzák magukat álarcnak.”

Brain Storming:

No.1.:

A „tisztességes” fogalma így válik viszonylagossá – mert nem tudni, hogy a „természetességből fakadó őszinteség”, vagy a „mások jólétének keresése”-e a tisztesség? A társadalom egy össznépi álarcosbál, ahol az ember az arcát körülvevő álarcburokban születik és élete folyamán nem az lesz a kérdés, hogy „Hord-e álarcot?”, hanem, hogy „Éppen milyen álarcot hord?”.

No.2.:

Az őszinte ember nem veszi le az álarcát, csak megmutatja azt is magából, amit nekünk általában nem szokott.

Ancsel Éva, 340.:

„Béklyóktól megszabadulni jó, de ha nem megy, meg kell tanulni szabadnak lenni béklyók között.”

Brain Storming:

Béklyók között úgy szabad az ember, hogy megszereti a béklyót és a világ keretének tekinti.

Ancsel Éva, 341.:

„A tér engedékeny, határai átléphetők. De a neki rendelt időből senki sem emigrálhat.”

Brain Storming:

De hát a kultúra és a szaporodás éppen erről szól!

Ancsel Éva, 342.:

„A kövek társasága komolyságra tanít – már csak azért is, mert utolérhetetlenül öregek.”

Brain Storming:

A kövek társasága nemcsak komolyságra tanít – a keménységük és tartósságuk a valósághoz való alkalmazkodást segítette; a valódi koruk az után lett érdekes, hogy tömegek HITTEK, hogy a legöregebbje is csak alig több mint 6000 éves – majd mikor a tudomány kiderítette, hogy sokkal öregebbek, meg kellett válaszolniuk, hogy: MIÉRT? ... A kövek tehát a valóságra tanítanak, számtalan módon.

Ancsel Éva, 343.:

„A komolyság ritka és nehéz. Mert annyit jelent, hogy magunkra vesszük létünk véletlenét.”

Brain Storming:

Még ritkább, amikor valaki komolyan élvezni akarja az életét, ugyanezen okból!

Ancsel Éva, 344.:

„Ritkán van – talán soha – áttetszően tiszta ital abban a pohárban, amit az élet elénk tesz, mégis fenéig kellene inni – az üledéket is, ami az alján van, mert az is hozzá tartozik.”

Brain Storming:

Az életpoharunk életvize csak kevesbedik az életünk folyamán, ahogy kortyolgatunk belőle... a keserű üledék, ami majd az utolsó korty(ok)nál vár ránk időnként csak felkavarodik, amikor tiszta vizet öntünk a pohárba!

Ancsel Éva, 345.:

„Az nem jó, ha ökölrel az arcunkba vágunk, de a civilizált, már-már kifinomult kegyetlenség még sokkal félelmetesebb.”

Brain Storming:

No.1.:

A civilizáció a mai ember számára olyan, mint a levegő, a tiszta víz, a mindennapi étkezés... annyira megszokottak, hogy észre sem vesszük – csak ha valami baj van velük: nem tiszta, nem elég, nem rendszeres.

No.2.:

Az öklözés és a civilizáció negativitása nem a rossznak más aspektusa – azonos oldalon vannak; ilyen szempontból a „természetes rossz” nem jobb, mint a „civilizáció eredetű rossz”.

No.3.:

A filozófusnő valószínűleg azért voksolhatott az arcba öklözés mellett, mivel őneki nemigen lehetett ilyen élménye – míg a civilizációval egész nap kapcsolatban volt, mivel benne élt.

Ha minden pillanatban emberek között kellene lennünk, mint a civilizáció előtti őseinknek... valószínűleg akkor egy természetes erőszaktól mentesebb... civilizált környezetbe vágnánk.

Ancsel Éva, 346.:

„Az se más, mint civilizált kegyetlenség, ha valaki annyira – úgymond – elfoglalt, hogy soha nincs ideje senkire.”

Brain Storming:

No.1.:

Inkább civilizációs lehetőség, mint kegyetlenség, hogy az ember annyit tudjon magával foglalkozni, hogy másra ne legyen ideje.

No.2.:

Az is kegyetlenség, amikor valakinek csak azzal kell foglalkoznia, hogy mások foglalkozzanak vele.

No.3.:

Az antik világ rabszolgáinak sem volt ideje sokszor a rabszolgatársakkal foglalkozni – ez is kegyetlenség lett volna a részükről?

Ancsel Éva, 347.:

„Az nem baj, ha dühöng az ember – az se, ha villámokat szór haragjában –, de az rettenetes, ha kihűl.”

Brain Storming:

Az ember sokoldalú, és/de nem tudja minden oldalát egyforma hőfokon tartani, és néha nehezen tud 2 oldalt is magas hőfokon tartani (ha egyáltalán képes rá)... sokan épp azt az oldalukat melegítik fel, amelyekre épp szükség van.

A „valamely oldalunk felmelegítését” úgyis elérhetjük, hogy „ott láthatóvá válik a lelkünk”, kinyílunk, és őszinte önvalónkat engedjük ki rajta – és mindenki szereti látni mások leplezetlen valóját, mivel mindenki szeretné megmutatni a magáét, de nem meri! Röviden: szeretünk érzelmeket látni!

Ancsel Éva, 348.:

„A szelídség: ellenállás. Nem csoda, hogy sokszor felháborító.”

Brain Storming:

Felháborító, bizony – mert létezik, és tkp isteníjük (tán’ mert annyira ritka!), holott merőben természetellenes!

Ancsel Éva, 349.:

„A szeretet nem ismeri az elmúlást, de az elmúlás – az átkozott! – ismeri őt.”

Brain Storming:

Vagyis, amíg az ember szeret, addig azt érzi, hogy az ember mintegy a szeretete fényénél lát mindent, és a létező világ időtlenségét értelmezi a maga szemlélődése időtlenségével, vagyis örökkévalóságával.

Az elmúlás, vagyis a vakszerelem-mentes állapot úgy tekint arra, aki szeret, olyannak látja, aki (táv)csővel figyeli a világot – talán mindkét szemléletmód hibás: sem a csőlátás, sem mások csőlátásának a kritikája nem célravezető, ha valaki boldog akar lenni.

A legjobb, ha igyekszünk szeretni, míg el nem múlunk!

Ancsel Éva, 350.:

„Akit szeretünk, azzal úgy vagyunk, mint egy zeneművel. Minél jobban ismerjük minden taktusát, annál nagyobb gyönyörűséget okoz. Azt élvezzük éppen, hogy tudjuk előre: most megszólal mindjárt az arietta-téma.”

Brain Storming:

Emberek vagyunk, és a kíváncsiság és a kísérletező kedv mellett jellemző ránk az is, hogy szeretjük a szokásainkat. A „Meséld újra!” nemcsak hogy megmarad mindenkinél a gyermekkorból, hanem elkísér minket a sírig: amit megismerünk és tartósan tapasztalunk, azt a megszokás mellett meg is szeretjük. A szeretet elmúlik, de a szokás szeretete életben tartja!

Sok tapasztalt tudós bölcs emberfő súlyos dolgokat mondhatna az élet értelméről, de mivel megismerték a világot, egyben meg is szerették. Talán sok vallásos elme is azért gyárt mennyországot, azért tartja evilágot siralomvölgynek, mert nem ismeri, és eleddig alkalma sem volt rá, hogy megszeresse. Egy embert megszeretni – ehhez csak embernek kell lenni; a világot megszeretni – ehhez már kissé tudósnek is kell lenni!

Ancsel Éva, 351.:

„A szomorú mizantrópok szeretetreméltók. Hiszen attól szomorúak, hogy nem tudják szeretni az embereket.”

Brain Storming:

Az ember társas lény – a mizantróp is, és éppen ezért szomorú; tudja, érzi, hogy szeretnie kellene az embereket, de nem tudja.

Ancsel Éva, 352.:

„Az ember csak akkor van igazán egyedül, ha együtt van legkedvesebb emberével.”

Brain Storming:

Csak akkor veszítheti el magát igazán az ember, ha másban találta meg magát korábban!

Ancsel Éva, 353.:

„Miért remeg az ember örömében? Mert bölcs a test. Mi örülünk, ő meg reszket helyettünk félelmében.”

Brain Storming:

Az ember lelke örömében tudja a legnagyobb kárt tenni a testében.

Ancsel Éva, 354.:

„Olyan pontosan tudjuk – ha pusztán tudni kell –, hogy mi az alávaló, mintha ereinkben csorogna a jóról és a rosszról való tudás. Csak azt nem tudjuk, hogy miért vagyunk képesek mégis mások vérét – eme tudással együtt – kiontani.”

Brain Storming:

Mások vérének ontása így azzal is magyarázható lenne, hogy a vérontók mindössze a másokban csörgedező „rossz vér”-től akarják megszabadítani a szerintük tőle szenvedőket. Persze ebből a

logikából kimarad, hogy a saját „jó” vérükből adnának a lecsapoltaknak... jellem és lelki világ jobbító célzattal!

Ancsel Éva, 355.:

„Milyen lett volna Jézus, ha megöregszik? – Járt volna bottal, szakállasan, el-elfeledkezve származásáról; mindent tudó, görnyedt ember-fia.”

Brain Storming:

Ahhoz léteznie kellett volna! De akinek az apját is „mindenki csak mások elmondásából ismeri”(BS), sőt, még a tulajdon anyja is...

Ancsel Éva, 356.:

„Ha Jézus megöregedett volna, és ha Istene irgalmas lett volna hozzá, elvette volna szeme világát – bár hiába. Akkor is látta volna a bűnt és a szenvedést.”

Brain Storming:

Jézusnak fiatalon és életerősen kellett meghalnia, mert ha egy isten megöregszik, ez azt jelentette volna, hogy az IDŐ NAGYOBB ÚR NÁLA! Az idő pedig nem lehet istennél is nagyobb hatalom, mivel az megfoghatatlan, nem megszemélyesíthető. Még az órák is csak vicces bábjai az időnek, mégis a Világegyetem igazi templomai!

Az órák semmitmondóságukban is ékeesebb képviselői az időnek, mint az Isteni képmások és képzetek, a Világegyetem végső teremtő erejének!

Ancsel Éva, 357.:

„Ha Jézus mindent újra kezdhett volna, mindent ugyanúgy tett volna – de azt talán nem kérte volna tanítványairól, hogy virrasszanak érte azon az éjszakán, mert megsajnálta volna őket már előre a késői büntudatért.”

Brain Storming:

Isten annyira bízhatott Jézusban, hogy a ‘Universe Creator’ gépéről leszedte a RESET gombot. ... és az eredmény is ugyanaz lett volna... de Isten „tanulékony”, lásd az Özönvíz esetét!

Ancsel Éva, 358.:

„Ha nem ismernénk a feltételes módot, talán kevesebbet szenvednénk, de mi maradna belőlünk?”

Brain Storming:

Nem kell, hogy ismerjük a feltételes módot, de akkor kb. 10 éveseknek megfelelő szellemi színvonalon maradunk...

Ancsel Éva, 360.:

„Aki vereséget jósol, és próféciaja beteljesedik, az szórjon hamut a fejére ahelyett, hogy önmagát ünnepli, mert igaza volt.”

Brain Storming:

No.1.:

Ha arról van szó, hogy az embernek igaza legyen, akkor bármily' tragédiát is jósol, annak bekövetkeztekor örvendezni fog, még ha előre is látja, hogy majd halálra rémül!

No.2.:

Aki előre véli a rosszat, örül annak bekövetkeztekor.

Ancsel Éva, 361.:

„Hogy mi a szabad gondolkodás? Tautológia.”

Brain Storming:

A szabad gondolkodás már csak azért sem tautológia, mert attól, hogy valaki szabadságot élvez, még nem fog gondolkodni, mivel akkor mentesül a gondolkodástól is. ... És már csak azért sem tautológia, mert sokan a szabadságuk csorbulásakor kezdenek gondolkodni – a „szabad gondolkodás” mindössze témájában és irányában lehet szabad, a MÓDJÁBAN azonban semmiképpen! Mert: mindegy, min gondolkodunk, de nem mindegy, hogyan!

Ancsel Éva, 362.:

„Az embert legdurvábban saját fejének termékei szokták föbe kólintani. Ha elég bátor és nem tér ki előle.”

Brain Storming:

Freud azt mondaná, hogy az öszön-én, mint láb, rúgkapál és időnként fejbe rúgja gazdáját a felettes-énjén, de mindkettő kilengéseit, mindkettő segítségével az ÉN, a test súlypontja környékének nyugalma biztosításával érhetjük csak el!

Ancsel Éva, 363.:

„Csak a természetadta butaság ártatlan, de nem azoké, akiknek ezt az eszük sugallja.”

Brain Storming:

A természet nem ad butaságot, legfeljebb okosságot nem ad – az okosságot azonban el kell venni... és az egyik ember okossága a másik ember butasága!

Ancsel Éva, 364.:

„Az elme éle nem arra való, hogy a világ képtelenségein köszörüljék.”

Brain Storming:

Arra pedig pláne nem, hogy eret vágjunk...

Ancsel Éva, 365.:

„A gondolatok nem tűrik, hogy zászlóra írják őket. Igaz, az ellenszenv kölcsönös.”

Brain Storming:

Mivel az értelem terméke sem szereti, ha karóba húzzák...

Ancsel Éva, 366.:

„Az ember lehet bátor – a test soha. Mivel a test őszintébb nálunk.”

Brain Storming:

No.1.:

Ebben a megfogalmazásban az EMBER és a TESTE külön individuumként jelenik meg. Holott épp az a probléma, hogy egymástól (biológiailag!) elválaszthatatlanok, nincsenek meg egymás nélkül, de mindig mindketten mást akarnak, és ha sokszor egyet is akarnak – hát nem ugyanakkor és nem ugyanúgy.

No.2.:

A testnek őszintének kell lennie – mivel a magára öltött ruha nem tudja úgy elrejteni, mint az ember egy-két szava!

Ancsel Éva, 367.:

„Ahhoz is bátorság kell, hogy az ember megrettenjen attól, ami rettenetes.”

Brain Storming:

Egyszerűbben fogalmazva: az őszinteséghez bátorság kell! Néha azonban jobban szeretnénk, ha az ember alapvetően gyáva lenne megmutatni őszinte önmagát!

Ancsel Éva, 368.:

„Mindennek van oka – kivéve a világot és a bűnt.”

Brain Storming:

A bűn tehát azért létezik, mert a világ is létezik – a bűn az egyén világnézetében a világnak az a része, ami neki nem tetszik benne.

Ancsel Éva, 370.:

„Vannak emberek, akik csak akkor vannak maguknál, amikor egyszer végre magukon kívül vannak.”

Brain Storming:

A folyamatos tanulás és önjellesztés mellett a rendszeres, élvezetből való kábulat a kiegyensúlyozott elme titka.

Ancsel Éva, 371.:

„Nem kellett volna büntetni az embert, amiért evett a tudás fájáról. Elég szenvedéssel jár az is – isteni büntetés nélkül is.”

Brain Storming:

No.1.:

Minél többet ért meg az ember a világból, minél többet tud, annál jobban kínozza a gondolat, hogy minden tudása ellenére sem tud elég sokat tenni az ellen a sok probléma és szenvedés ellen, amit a tudása alapján felismerni képes. A „tudás” isteni (=teista) jellemző, de a nagy tudású emberek hamar rájönnek, hogy nem mindenhatóak – és hogy maga a „tudás” sem mindenható

No.2.:

A tapasztalatok híján, de nagy tudással rendelkező ember könnyen esik abba a hibába, hogy abszolutizálja (=teizálja) tudását...

... úgy gondolja, hogy amit ő tud, azt mindenki tudja;

... mindenki mindent úgy ért, ahogyan ő;

... mindenkinek tudnia kell, amit ő tud;

... amit ő nem tud, az nem lényeges, sőt káros ismeret;

... amit ő tud, annak közkinccsé kell válnia

... ez is szenvedést jelent – a környezete számára!

No.3.:

Isten jól tudta, hogy minél többet tud az ember, annál kevésbé hisz benne – a tudás így vált eredendő bűnné, és a tudatlan hit az istenképzetek fő támaszává.

Ancsel Éva, 372.:

„Nem hiszem el Michelangelónak, hogy istene kezének érintésével teremti az embert. Üdvözlí inkább, hiszen ezután nem lesz egyedül és nem is akárkivel oszthatja meg a magányát.”

Brain Storming:

No.1.:

Valóban úgy tűnik, hogy isten azért teremtette az embert, hogy ne unatkozzon – ezért szorgalmazták az imádkozást, a családi szemléletet („atyám”, „testvérem”, stb.), az „isten házában” való rendszeres összejöveleket... Tanulság: a hatalmasok unalma katasztrofális következményekkel járhat!

No.2.:

Szóval isten csak unalomból és magányból teremtette az Embert? Meg is látszik rajta!... Ámbátor, ha maga isten is irtózott és szenvedett a magánytól, így mindannyian, mi is szenvedünk tőle, elképzelhetjük, hogyan érezhette magát isten a Teremtés előtt!

Ancsel Éva, 373.:

„De hiszen össze se érnek Ádám és isten ujjai! Vajon ez melyikükön múlt? Szerintem Ádámon. Elvégre föl sem emelkedik, előkelően hanyag testtartással éppen hogy fogadja az Úr üdvözlét.”

Brain Storming:

Michelangelo festményéről azt állapíthatjuk meg, hogy az ember már isten előtt létezett és a teremtés aktusa nem volt más, mint hogy az Ember megengedte istennek, hogy a teremtőjének tekintse őt. Az isteni teremtés elképzelése pusztán megállapodás ember és isten között – amit azonban leginkább isten szegett meg a történelem során. Ha valaminek Isten az istene, hát a KÖZÖNY istene.

Ancsel Éva, 374.:

„Michelangelo Ádámja a kígyó és Éva közreműködése nélkül evett a tudás fájáról. De ez a fa nem az Édenkertben állt, és őt nem űzte ki senki sehonnan.”

Brain Storming:

Biológiai szempontból Michelangelo festménye realisabb – a férfi az, aki a tudást önmagáért gyarapítani akarja, nem gonoszságból, mit a kígyó képviselne és nem is kötődik oly’ nagyon a következő generációhoz, mint Éva, a nő, aki kihordja és felneveli szeretetben a következő generációt!

Ancsel Éva, 375.:

„Michelangelo Ádámja nem az az ember, aki valaha is elbújna Isten elől. Se Isten, se ember elől.”

Brain Storming:

Isten elől nem kellett elbújnia – nem volt ki elől – és első teremtettként sem kellett elbújnia mások elől – nem volt ki elől!

Ancsel Éva, 376.:

„Hol van az ember, aki hatalmas és erős, mint Michelangelo Ádámja, de soha senkinek se kell félelmében előre elrejtőznie?”

Brain Storming:

Az ember képes mind életet adni, mind elvenni, ezen „isteni képességek” azonban nem emelik az állatok fölé... Ami azonban az embert az ismert istenképek fölé emeli az az, hogy míg esetleg isten csupán megteremteni volt képes a Világegyetemet – az Ember felfogni és megérteni képes azt! És ebben a képességében messze felülmúlja a pusztá hitet követelő isteneket!

Ancsel Éva, 377.:

„Az igazságnak nincs órája, és nem szokott zengő kis dallammal ütni a fejünk felett. Leginkább a gyomor-tájékon történik meg velünk.”

Brain Storming:

Lehet „nem hinni” a materializmusban; lehet az anyagtalan, szellemi világban, mint elsődlegesben hinni; lehet azt hinni, hogy a tükörben látható világ valóságosabb, mint maga a tükör... De bármily’ szellemiségben is hiszünk, az anyagságban csapódik le ezen láthatatlan anyagtalanság minden felfogható vonatkozása – hihetünk a túlvilági életben, mégis jobban rettegünk a testi kintől és haláltól, mint amennyire vágyjuk a túlvilágot; s sok lelki panaszunk is gyomor-fekélyben végződik!

Ancsel Éva, 378.:

„A gondolatok – dehogyis szárnyalnak. Nehézkedési erejük: a kétely, nem engedi. Nélküle elszállnak – de gondolat-e az, ami súlytalan?”

Brain Storming:

A gondolatok a valódi szárnyalásig pusztán csak – csaponganak!

Ancsel Éva, 379.:

„A gondolatok nem akarnak senki emberfiát sehova elvezérelni. Legföljebb egy útra invitálnak – igaz, meredek útra.”

Brain Storming:

Sok gondolat pedig állandó körforgalomba vezet!

Ancsel Éva, 380.:

„Ha egy gondolat kategorikus, hogyan lehet akkor elgondolkodni rajta?”

Brain Storming:

A kategorikus gondolaton könnyebb lehet gondolkodni – merevségénél fogva könnyebb akár belekapaszkodni, akár belerúgni!

Ancsel Éva, 381.:

„A gondolat tetőtől talpig civil. Minden uniformis megöli. Óh, dehogy, csak megölné – ha lenne hozzá hatalma!”

Brain Storming:

A gondolat olyan, mint a gyümölcs. – az elme gyümölcse! A gyümölcsöt sem igen lehet uniformizálni, sem a gondolatokat. Vagyis lehet, de akkor bizony csak vezényszóra, bal-jobb-bal ütemre lehet gondolkodni... ami már nem gondolkodás, csak masírozás a tömegben.

Ancsel Éva, 382.:

„Nem az ember választja a reményt – az szemeli ki őt, mint természetes áldozatát.”

Brain Storming:

*A kétség szüli a reményt;
a remény szüli a hitet;
a hit szüli a vallásos képeket;
a vallási képek a jelenlegi világban való kétségeket;
a kétség szüli a reményt...*

Ancsel Éva, 383.:

„Hogy a remény tart életben?! De hányszor kínáljuk magunkat a remény tenyerén a halálnak?!”

Brain Storming:

No.1.:

Csak azért, mert élő remélhet csak, még nem biztos, hogy a remény az, ami az életet fenntartja!

No.2.:

*Ahhoz,
Hogy remélj
Az kell,
Hogy élj!*

Ancsel Éva, 384.:

„Ki mondja meg, hogy érdeméről vagy bűnéről beszél, aki azt mondja, hogy ő tudni mert?”

Brain Storming:

Tudni vagy nem tudni nem erény és nem bűn, mint ahogy a gyilkos galóca sem ölni akar, mindössze élni – a tudással élni vagy visszaélni: ez a tudás erény vagy bűnös oldala!

Ancsel Éva, 385.:

„Valószínűtlen, hogy igaza legyen annak, aki egészen biztos abban, hogy igaza van – és hogy egyedül neki van igaza.”

Brain Storming:

A „Sose mond, hogy sose!” ellentéte nem a „Mindig mondd, hogy mindig!” (mert az azonos sületlenség!); és a „Sose mondd, hogy mindig!” is csak látszólag ellentéte, mivel ugyanazt jelenti.

Az igazság is csak úgy igazság, amennyire az tudja, aki állítja, vagyis a „Biztosan tudom, hogy így igaz”, kevésbé hiteles, mint az „Amennyire én tudom, így igaz”.

Ancsel Éva, 386.:

„Az igazságtól sokszor úgy tartjuk távol magunkat, mint a magasfeszültségű áramvezetékől. Figyelmeztető tábla nélkül – már-már ösztönösen.”

Brain Storming:

...És az igazság (amit jómagam jobb szeretek inkább „a valósággal való szembesülés”-nek nevezni) valóban agyon csapja sokakat, akik kellő tapasztalat híján közelítenek hozzá.

Ancsel Éva, 387.:

„Aki az egész világban csalódott, vajon nem tart-e attól, hogy egy szép napon az egész világ fogja magát, és csalódik őbenne?”

Brain Storming:

Egy réges-régi klasszikus BS-mondás erre a legjobb reakció:

„Istenben bízom. – És ő is bízik benned?”

Ancsel Éva, 388.:

„A huszadik században az emberhez már az árnyéka sem hűséges. Hirosimában túlélte őt.”

Brain Storming:

*A Hirosimai és Nagaszaki-i borzalmak mára sajnos ismét **árnyékai** önmaguknak.*

Ancsel Éva, 389.:

„Nem tudom, hogy a huszadik században természetes-e még a természetes halál. Vagy lévén kiváltság – nem szégyen-e inkább?”

Brain Storming:

A XX.-században a „nem kellemes”-t „nem természetes”-nek vettük, és mind a szülők gyerekeikért megszenvedett szülési fájdalmát, mind a gyerekeknek az agonizáló szüleik elmúlásának megtapasztalásakor előálló fájdalmát levettük a „Hétköznapi, Normális Élet” Étlapjáról.

A szülést teljes mértékben fájdalom-mentesítettük a szülő anyák részére, amit azonban a születendő gyermekekkel nem teszünk, mert nem tehetünk meg; de amúgy a meghalás menetét nem tettük fájdalommentessé – se a meghaló, sem az itt maradó szeretettek részére – olybá’ tűnik, hogy a valóban magányos, vagy páros biológiai aktusok szenvedése rejtegetnivaló magányügy marad – míg az ezektől való félelmek kompenzálása miatti megannyi mentális kín és katalizma színesíti a hétköznapi életet.

Nem vagyunk tán különbek sokszor 10.000 évvel ezelőtti elődeinknél... csak csupán több technikai eszközünk van.

Ancsel Éva, 392.:

„Mielőtt megbocsátasz, kérdezd meg magadtól: – „Ki vagyok én, hogy megbocsássak?”

Brain Storming:

No.1.:

A megbocsátás nem más, mint...

- 1. „Köszönöm, hogy helyrehoztad”;*
- 2. „Már nem érdekel, és nem haragszom”;*
- 3. „Végülis jobban jártam”;*
- 4. „Ennyi idő után már nem számít”...*

No.2.:

Csak az ember tud megbocsátani – az istenről soha nem tudhatjuk, hogy a régi sérelmeket mikor és hogyan bosszulja meg... ha az ember megbocsát, általában már nem áll bosszút!

Ancsel Éva, 395.:

„Nincs veszve semmi – míg kislányok ormótlan tokban nagybögőt cipelnek.”

Brain Storming:

Virágzik az élet, ha azt látjuk, hogy mások a mi életünk szempontjából teljesen felesleges dolgokért élnek!

Ancsel Éva, 396.:

„Jó szobrász a fájdalom: a legnyersebb arccal is tud valamit kezdeni.”

Brain Storming:

Pláne, ha mindezen arcszobrászat valóban vésővel, kalapáccsal történik!

Ancsel Éva, 399.:

„Az aforizma – sajnos – a pillanat igazsága.”

Brain Storming:

Az aforizma – evidenciavillanás, amely felfedi a vaksötétben működő agy számára a világ aktuális állapotát...

Ancsel Éva, 400.:

„A mondatok útvesztőiben futkosót egy éles és egyenes szóval eltalálni – jó cselekedet. Ha megtorpan, elvörösödik és hebegni kezd, még arra is van remény, hogy tisztas útra talál.”

Brain Storming:

A sokat fecsegőt talán nem egy szóval lehet leginkább eligazítani mondanivalója útvesztőjében, hanem azzal, hogy azt mondjuk neki – „Várj csak! Miért is mondtad el nekem mindezt?”

Ancsel Éva, 402.:

„Nem tudom, hogy a gondolatok szabadok-e, de mi nem vagyunk szabadok tőlük. Igaz, nem tartanak rács között, de nem is lehet egy reszelővel boldogulni, ha szökni akarnánk.”

Brain Storming:

A gondolatbörtönökbe bejuttathatunk ugyan kenyérbe sütött felszabadító gondolat-reszelőt – de a rab valószínűleg fennhangon panaszkodna, hogy mi minden ehetetlen dolgot bele nem képesek sütni a kenyerekbe!

Ancsel Éva, 403.:

„Vannak emberek, akik olyan beszabályozottan középhőmérsékletűek, mintha légkondicionáló készülék működne bennük. De van remény, mert a műszerek szerencsére föl szokták mondani a szolgálatot.”

Brain Storming:

A rendíthetetlen nyugalom és egykedvűség két esetben idegesítő – a mély gyász és keserűség, továbbá a vad, szenvedélyes és vigadalom társaságában. A ‘0’ az ‘1’-hez képest kevés, a ‘-1’-hez képest sok!

Ancsel Éva, 404.:

„A felejtés a legkényelmesebb bűn – vagy nem is más, mint a lelkiismeret lustasága.”

„Az emlékezőtehetség: etikai kérdés.”

Brain Storming:

Az is hazugság, ha eszünkbe jut, hogy bizonyos dolgokat mások szeretnék, ha elfelejtenénk, és úgy teszünk, mintha nem emlékeznénk rá – mivel az is félrevezetés. Persze, ha a másik azt szeretné, hogy így vezessék félre, akkor az már nem félrevezetés – hanem szívesség.

Ancsel Éva, 405.:

„Azt is el szoktuk felejtetni, hogy a múlt nem szokott elmúlni. Nem csoda, hogy kénytelen tapintatlanul figyelmeztetni rá.”

Brain Storming:

No.1.:

A múlt azáltal válik bizonyosan létezővé, hogy MÁR NINCS, DE VOLT! A múlt ugyan már nincs, mégis jelenebbé teszi a jelent, mint a jövő, amit szeretnénk, ha lenne, de nem biztos, hogy lesz.

No.2.:

A múlt nem ismert biztos létén álunk, és innen leszünk a ködös jövőt, amit csak képzeletünkben létezik...

Ancsel Éva, 406.:

„Emlékeink nélkül az idő olyan, mint a tér a súlytalanság állapotában. Nem tud benne az ember megállni a lábán.”

Brain Storming:

„Emlékek” – az elméleti időutazás állomáshelyei.

Ancsel Éva, 407.:

„A történetek teszik lakhatóvá és életszabásúvá az időt.”

Brain Storming:

No.1.:

Az idő is csak olyan, mint egy üveges szekrény – csak akkor van értelme, ha telepakoljuk mindenféle holmival, és mivel üvegajtaja van, így nem elég csak telepakolni; hanem mutatós dolgokat kell belerakni!

No.2.:

Aki soha nem gondolt még arra, hogy naplót kellene írnia – annak fel kellene tenni a kérdést magának: „Létezem?” ... Aki azonban azt hiszi, hogy csak mert naplót ír, így egyben a jövő számára fontos dolgot művel – az beleesik abba a szokásos illúzióba, mely szerint a létezés nem csak lehetséges, hanem célszerű és tervszerű is... vagyis: értelme van.

Ancsel Éva, 409.:

„Egy isten sem tudja meg nem történné tenni, amit egyszer kimondott. Soha nem fogunk napirendre térni afölött, hogy Ábrahámnak azt parancsolta: ölje meg a fiát.”

Brain Storming:

Ha Isten létezne, a történelmet nem az uralkodók írnák, hanem ő és a hívei. Ha a történelem isten szándékát tükrözi, ezzel azt erősíti meg, hogy ő maga is hazudik magáról és a híveit is félrevezeti... Vagyis vagy nem isten, vagy nem a szeretet istene, vagy nem is létezik...

Ancsel Éva, 410.:

„Aki egy életen át gyalogol irdatlan utakon a fele igazságért, az egy valamit elér. Előbb-utóbb a sárkánylakok urai üdvözölni fogják már messziről – hét fejjel és a törzsvendégeknek kijáró tisztelettel.”

Brain Storming:

No.1.:

Az igazság nem biztos, hogy boldoggá tesz, mert felnőttnek és érettnek kell lenned hozzá – az azonban, hogy már (sokkal) idősebb vagy, mint egy gyerek, még nem jelenti, hogy felnőtt lettél... Gyerekként akkor találkozol az igazsággal, amikor csalódsz – mivel addig a magad alkotta igazság tudatában éltél és a csalódás az, ami megmutatja: a te igazságod nem a világ, a valóság igazsága. Létezhet az igazságod, de nálánál erősebb igazság is létezik (ami a másé)!

No.2.:

A boldogság sokszor az igazság mellőzését követeli!

Ancsel Éva, 411.:

„Csak irtatlan utakon lehet eljutni valahová.”

Brain Storming:

Ha jó sokáig még, jó messzire juthatsz – vagy kiderülhet, hogy valóban körbe-körbe jársz!

Ancsel Éva, 412.:

„Én nem gyönyörködöm az emberben’ – panaszoja Hamlet, mert ő szomorú mizantróp. Lehet, hogy mi ezért gyönyörködünk benne?”

Brain Storming:

Irgyelyük az embergyűlölőket – ők nem igénylik, hogy mások „szeretet” címszó alatt megalázzák őket.

Ancsel Éva, 413.:

„Életútjának felén ama nagy sötét erdőbe talán mindenki eljuthat, de el is kell tévednie benne, hogy egy kis tisztánlátást kiérdemeljen.”

Brain Storming:

No.1.:

Az életút megtétele során nem az élet értelmét kell megtalálni, hanem annak módját, hogy elviseljük a tudatot, hogy az élet valójában értelmetlen, ennek ellenére élvezhető – így nem nyer ugyan értelmet, de élvezhetővé válik – aminél nagyobb felismerésünk nem lehet sohasem!

No.2.:

A felvilágosulás felé vezető úton elénk kerülő nagy szakadékot nem egy hídon, sem nem egy hatalmas ugrással kell legyőzni – le kell szállni bele, majd a túloldalon kimászni belőle, aki pedig kijut, az hiába irányítaná a benne lévőket, azok nem értik, csak a hangját hallják, de nem hisznek neki.

Ancsel Éva, 414.:

„Ha már senkitől se kérdezhetjük: – ‘Emlékszel?’ – akármilyen semmiségre utalva, akkor minden emlékünknél megbetegszik. Ami senkivel sem megosztható, az meg sem történt.”

Brain Storming:

No.1.:

Persze ez még nem jelenti azt, hogy amiről azt hisszük, hogy megtörtént és ezt másokkal megosztjuk... akkor meg is történt!

No.2.:

A társtalan élmény színtelen, íztelen, akár az egyedül majszolt sütemény, vagy az egyedül kortyolt bor. Aki ezt egyedül élvezi, az már nem is teljesen Homo Sapiens!

Ancsel Éva, 418.:

„Vannak, akik józansággal itták le magukat a sárga földig: a józanság közönyével. Nem is lehet kibillenteni őket különös állapotukból; olyanok, mint a merev részek.”

Brain Storming:

A józanság-függő nem mer a világszemléletére hangulatszűrőt feltenni, mert intellektuálisnak kikiáltott józansága beképzeltségével azt hiszi, hogy aktuális világszemlélete a meghatározóan helyes mindenki számára – azt hiszi, hogy a tántorgó részeg sajnálatra méltó, mert azt hiszi, hogy csak súlyosan sérült ember tántoroghat – holott a részeg édes kábulatban tántorog és nincs szüksége mások számára.

A józanság függők elfelejtik, hogy a Homo Sapiens nemcsak intellektuális, hanem hangulati téren is egyedülálló teremtmény, akinek hatalma van a valósága és a valóságglátása befolyásolására is.

Ancsel Éva, 419.:

„Ahol elvesznek a tradíciók, ott kilyukad az idő, és elpereg a múlt.”

Brain Storming:

Ahol meghal a tradíció – ott új kultúra születik... ámbátor manapság a kultúrákat is sújtja a koraszülés és a magas halandósági arány...

Ancsel Éva, 420.:

„Még az arc is lehet jólöltözött – és még a szem is lehet a lélek hamis tükre. De a verejtéknek, ha kiüt a homlokon, annak hinni lehet – miként az árkoknak a szemek alatt.”

Brain Storming:

No.1.:

Az arc az ember tükre – vannak arcok, melyek mélyen arra ösztönöznek, hogy megtegyünk mindent, amit azzal az arccal kérnek.

No.2.:

A verejték – sok fizikai munka egyetlen kézzel fogható eredménye!

Ancsel Éva, 422.:

„Az erdő, amelyben élünk: egyre sötétebb és ijesztőbb. Talán azért, mert elfelejtettünk énekelni?”

Brain Storming:

Ismereteink erdejének közepén állva, meglévő ismereteink fái egyre nagyobbakká nőnek körülöttünk, és jelentőségeik eltakarja a mögöttük lévő világot – csak az képes nem görcsösen kapaszkodni régen tanult ismeretibe, aki folyamatosan tanul... de nem iskolában, mivel eza tanulás nem intézményesített, hanem a jellem része!

Ancsel Éva, 423.:

„Élőnek halálunkig pályakezdők vagyunk. Előrehaladásunk egyetlen bizonyossága növekvő zavarunk. Aki magabiztos, az még kezdőnek se nevezhető. De elbuktatni szükségtelen, megtörténik az vele e nélkül is.”

Brain Storming:

A halál nem az élet célja, csak a vége – mint ahogy a gyertyát sem azért gyújtjuk meg, hogy az végigégjen, hanem azért, hogy fényt adjon!

Ancsel Éva, 425.:

„Az egyedüllét még nem magány. Inkább a lélek diétája a társas élet nehéz lakomái közt.”

Brain Storming:

No.1.:

Aki igazán magányos, az még mások társaságában sincs mások társaságában.

No.2.:

A tömegtársadalmak velejárója, hogy az egyes személy jobban elkülönül, „atomizálódik”... míg hirtelen azon kapja magát, hogy ő bizony társas lény – és ez az alapja minden tömeges borzalomnak!

Ancsel Éva, 426.:

„Csak a magányok találkozásából születhet testvériség.”

Brain Storming:

... és sok magányos is születik az ilyen testvériségekből (mármint biológiai értelemben!).

Ancsel Éva, 427.:

„A semmi ágán is megél a szív, ha elhallatszik hozzá a szomszédos ágon ülő dobbanása.”

Brain Storming:

A magány nem más, mint gyermeki létünk felbukkanása, mely szülői törődést követel – akitől ezt megkapja, azt szülőjének, teremőjének választja – mert a magányos számára néha jobb a társas rabszolgaság is, mint a saját élet fölötti teljes uralom.

Ancsel Éva, 429.:

„Az élő csak szól, csak megörül, csak vállon érint, és odaadja a gyufát. De a halott ezerszer újra megteszi ugyanazt a mozdulatot, mint kezdő színész, aki örökön-örökre újra próbál. Sűrűbben

van jelen, mint az élő, és néha még mentegetőzik is miatta, mondván: – „nem kellett volna ennyire szeretned – nem én tehetek róla.”

Brain Storming:

Aki él és velünk van, az ellenfelünk lehet – még az által is, hogy szeretjük és odaadnánk érte az életünk. A holtak nem fenyegetnek azzal, hogy meg akarjunk értük halni – így örökké helyet kaphatnak elménkben.

Ancsel Éva, 431.:

„Nem attól magányos a bohóc, hogy egyedül áll a porond kellős közepén, hanem attól, amit tudnia adatott.

Aki fontosat tud, annak az arca rizspor nélkül is krétaféle.”

Brain Storming:

A zseni átka

Egy zseni

Bármit is kitalál,

Nem tehet róla,

De ezzel –

Száz bolondot csinál!

Ancsel Éva, 432.:

„A görnyedés: a test szomorúsága és tudása. A görnyedt test meghitt viszonyban van a földdel.”

Brain Storming:

A görnyedt öregember

Legfőbb kínja,

Ha a fiatal,

Nagy segítőkészen

Kiegyenesíteni akarja.

Ancsel Éva, 433.:

„Nézem a violinkulcs rajzolatát: ott áll a helyén, mintha őrizné mindazt, amit isteni fölöslegként az emberiség létrehozott.

De ki vigyázza a violinkulcsot?”

Brain Storming:

Sok mindent tudhat, aki violinkulcsot tud rajzolni... de biztosan csak azt tudhatjuk róla, hogy violinkulcsot tud rajzolni!

Ancsel Éva, 434.:

„A zene igazsága elementáris. Hasonlatos az erdők és a vizek igazságához.”

Brain Storming:

No.1.:

A zenét és a természet szépségeit azért tartjuk igaznak, mert szépek – holott éppen azért lehetnek szépek, mert semmi közülük sincs a mi „igazság”-fogalmunkhoz.

No.2.:

Ami „szép”, annak „igazságot” tulajdonítunk. Emberi agyunk felfogja az igazság fontosságát, de sokszor összekeveri magával a „fontossággal” és a „kellemességgel”.

Ancsel Éva, 435.:

„Nem volt jó gondolat mérleggel a kezében ábrázolni Justitiát, mert mi dolguk az igazsággal a mérőeszközöknek?

Vajon századannyi bünt követ el, aki nem egy méter, hanem egy centiméter előnyért löki odébb embertársát?”

Brain Storming:

Justitia helyesen tette, hogy bekötötte a szemét – nem akarja látni, hogy az igazság serpenyőivel és az igazság fegyverével hogyan élnek vissza a boldogságra született emberek...

Ancsel Éva, 436.:

„Ugyan mi köze az igazságnak egy olyan erőt fitogtató, gőgös holmihoz, mint amilyen a pallos?”

Brain Storming:

A pallosnak annyi köze van az igazsághoz, hogy jelenléte teremti – akárcsak az istenképzetnek a világhoz: semmi köze sincs hozzá, mégis azt hiszik sokan, hogy emberi jellegű tökély kell a megteremtődéséhez.

Ancsel Éva, 437.:

„Egy zenekari próbán a karmester leinthei a zenészeket, akár taktus közepén, és újra kezdenek tizedszer is a második tételt.

Az életben semmit sem lehet előről kezdeni – itt minden végleges, és a próbálkozásokért is felelni kell. Arról nem beszélve, hogy partitúra sincsen.”

Brain Storming:

Az életre jó hasonlat a zenekar – a túlnyomó többség valóban csak csendben figyelni szereti, hogy mások „hogyan csinálják”, de inkább megmarad a puszta szemlélődő élvezetnél, mintsem maga alkotná meg élvezete tárgyát – a játékot!

Ancsel Éva, 439.:

„Vannak emberek, akik királyi figurák maradnak, akárhányszor kapnak is mattot, vagy lökik le őket a saktábláról. Királyok ők gyalogosan is. Sőt.”

Brain Storming:

Királyok ők akkor is, ha éppen gyalogosan ütik le (vagy el!) őket egy ló ... izé, zebrán!

Ancsel Éva, 440.:

„Sokszor csak a sors ökölcsapása képes arra, hogy kiüssön bennünket a hamisság ringjéből.”

Brain Storming:

Ha bokszolónak hazudjuk magunkat, akkor nem kell a sorsra várnunk.

Ancsel Éva, 441.:

„A szeretet megtörténik. (Még Zampanóval is meg tudott történni.) Nem tudom, van-e ennél erősebb földi esemény.”

Brain Storming:

A szeretet jelenség, folyamat, és nem statikus állapot, és a lehető legkevesebbet mond az, aki azt mondja (csak): „szeretlek!”.

Ancsel Éva, 443.:

„Hogy mondhatod, hogy nem tudod?! Talán nem emlékszel arra a magasfeszültségű áramnál erősebb – illetve egészen más – érintésre, amikor először történt veled?”

Brain Storming:

No.1.:

A szerelem nem azzal kezdődik, hogy azt mondjuk: „Szeretlek!”, és nem azzal végződik, hogy azt mondjuk: „Nem szeretlek!”.

No.2.:

Nem mi döntjük el, hogy szerelmesek leszünk-e... az ember csak észreveszi, hogy „már szerelmes”.

Ancsel Éva, 444.:

„Ha egy tíz- vagy százéves arc nagyon megtetszik nekem, elkapom a szemem félve, hogy úgyse látom többé. De az is lehet: mástól félek.”

Brain Storming:

Mi van, ha tükörbe néztem?

Ancsel Éva, 445.:

„Történetek híján szétgurulnak és elvesznek az élet láncszemei.”

Brain Storming:

Hát, igen, az élet fonalának (DNS) láncszemei külön történet kíséretében kerültek oda-ahova.

Ancsel Éva, 446.:

„Egy életből csak akkor lesz történet, ha a szál – amelyre eseményei felfűződnek – már elől-hátul meg van csomózva.”

Brain Storming:

Ha túl kevés eseményt sikerült felfűznünk erre a szálra, akkor néha úgy érezzük, hogy magunkat kellene ezzel a szállal felkötnünk.

Ancsel Éva, 447.:

„Ha a fizikától a pszichológiáig birtokában vagy minden tudománynak, de nem ismered Oidipusz, Szókratész, Jézus történetét – akkor semmit se tudsz.”

Brain Storming:

De ha csak Oidipusz, Szókratész és Jézus történetét ismered, akkor szinte semmit sem tudsz!

Ancsel Éva, 448.:

„A csöndnek ritkaságértéke van, mint az aranyak. Szavak törmelék-halmazából kell kimosni. Az alkímia nem segít.”

Brain Storming:

No.1.:

És ha túl sok van belőle, a csöndről is kiderül, hogy valóban ritkaságértéke van – akkor jó, ha ritka!

No.2.:

A csönd ellen van alkímiai ellenszer: az alkohol! = Megoldja a nyelvet!

Ancsel Éva, 449.:

„A nagy költők művei a csönddel vetekszenek.”

Brain Storming:

No.1.:

Persze ez nem úgy értendő, hogy „semmit mondóak”!

No.2.:

... Mivel nagy valószínűséggel felidézi azt a csöndet, amiben teremtetett.

Ancsel Éva, 450.:

„Ha már az igazság is fegyver – akkor, jaj nekünk!”

Brain Storming:

Jaj, bizony – mert az ostobákat nem tudjuk vele legyőzni!

Ancsel Éva, 451.:

„A hazugok versenyében az vinné el a pálmát, aki azt állítja: ami a szívében, az a szájában.”

Brain Storming:

Akkor az igazak versenyén az vinné el a pálmát, aki azt állítja, hogy ami a szívében, az sohasem a szájában?

Ansel Éva, 453.:

„Csak azért csodálkozom azon, hogy olyan kevesen szeretik egymást, mert nincs jobb dolog ennél a világon. Lehet, hogy volt egyszer egy jó isten, aki azért teremtett embereket, hogy szeressék egymást és örüljenek. Az is lehet, hogy az a jó isten éppen ezért mondott le posztjáról. De azért örülni tudók mégis maradtak.”

Brain Storming:

Egymást szeretni nagyobb csoda és nagyobb dolog, mint istent szeretni, vagy akár mindenkit!

Ansel Éva, 454.:

„Meg vagyok róla győződve, nem nő találta ki ezt az oktalan és szertelen kérdést: mi az értelme az életnek.”

Brain Storming:

No.1.:

Nem, mivel a nők mindig a mások életével számolnak: a gyerekeiével, és a (házas)társáéval.

No.2.:

A férfiaknak ez csak akkor jut az eszébe, ha a nők nem mondják meg nekik.

Ansel Éva, 455.:

„Aki folyton-folyvást és mindenben nyerni akar, az nemcsak jóban nem lehet az igazsággal, de nem is törődhet vele. Számára az olyan közömbös, mint a rulettben egy golyónak, hogy hol áll meg éppen. ...”

Brain Storming:

... és mivel általában mindenki folyton-folyvást mindenben nyerni akar, így... kicsit másképpen: „Nem számít mi az igazság, a lényeg, hogy higgyenek nekem!”

Ansel Éva, 456.:

„Ne paráználkodj a szavakkal! (Hányadik is lenne ez, ha újra összeálllíthatnám a sorrendet? Semmiképpen sem a tizenegyedik.)”

Brain Storming:

Ha a parancsolatok nem a hitre alapoznának, így szólnának, és talán ez az egy is elég lenne: „Keveset beszélj, sokat gondolkozz, még többet cselekedj!” (Brain Storming EGY-Parancsolata)

Ansel Éva, 457.:

„Senki sem tudja, mit cselekszik, míg meg nem teszi. Sőt, míg a következmények utol nem érik. Míg ki nem derül, hogy akit megölt, nem valaki volt az útelágazásnál, hanem az apja.”

Brain Storming:

Az ember csak azt tudhatja, hogy mit szándékoznak tenni, de azt nem, hogy mit is fog majd tenni. Nem tudhatja, miért teszi, amit tesz, de elképzelhet indítékokat, hiheti, hogy amit tesz, azt „azért” teszi. A következmények pedig még inkább az ismeretlenség homályában vannak – abban már hinni sem lehet, legfeljebb reménykedni!

Ancsel Éva, 458.:

„Nem azok a legfontosabb emberek az életünkben, akiktől, hanem akiktől tanultunk. Ez olyan abszolút szinguláris tudás, amely egyetlen enciklopédiában sem föllelhető. Különben is, a nyelv nem tud mit kezdeni vele.”

Brain Storming:

EmberTŐL akkor tanulunk, ha ő maga megtanít valamire; emberBŐL akkor tanulunk, ha nem tanít minket, mi mégis megtanulunk tőle dolgokat.

Ancsel Éva, 460.:

„A saját életének nem megbízható tanúja senki sem. Kár is fölesketni, hogy az igazat és csakis az igazat fogja vallani.”

Brain Storming:

Objektivitást elsősorban az ellenségeinktől remélhetünk.

Cselekedeteink megítélésében magának a cselekvőnek a megítélése is – csak EGY vélemény.

Önnön magával kapcsolatban az embernek csak véleménye lehet – igaza aligha!

Aki azt állítja, hogy saját életéről pontos véleménye van, annak igaza van abban, hogy „véleménye van”.

Ancsel Éva, 461.:

„Prométheusz talán még nem is volt e világon, s még nem létezett az a bizonyos tűz, amelyik lobog, és szikrákat szór. De az emberek azért biztosan tudtak lángolni. Én ezt az eredeti tüzet nem adnám oda semmiféle vadonatúj tűzi szerszámmért, lézermért, akármért. De ha mi, emberek felejtjük el, milyen az, amikor valami kigyullad bennünk – akkor én bánatomban csontig égek.”

Brain Storming:

Nem attól lesz valaki lángész, hogy gyufa nélkül is tüzet tud gyújtani... de ez a képesség sokat tud segíteni benne!

Ancsel Éva, 462.:

„Milyen lény a „humanista”? Lassan már az, aki nem nagyon akarja megölni embertársait. Hanem hát hogyan, az istenért?!”

Brain Storming:

A humanista olyan emberi lény, aki önmagát legfeljebb emberszámba veszi, míg embertársát pedig legalább emberszámba veszi.

Ancsel Éva, 463.:

„Hiába van igazad, ha kardot rántasz, hogy így bizonyítsd ezt be a másik félnek, akkor már nem sokat számít az igazságod. Akkor az fog állítólag dönteni, hogy ki tud jobban pengét váltani. De kérdezem én, mi köze ennek az igazsághoz?”

Brain Storming:

No.1.:

- Igazam van?
- Szerintem nincs.
- Jobb kardforgató vagyok, mint te?
- Igen.
- Akkor hát, igazam van?
- Szerintem akkor sincs igazad, de jó érv a mellett, hogy többet ne mondjam, hogy szerintem nincs; legalábbis addig, amíg jobb kardforgató nem leszek nálad.

No.2.:

A biológiában, az evolúcióban az ÉSZ csak kiegészítője a fizikai erőnek – ott a jog addig terjed, míg a képesség!

Ancsel Éva, 465.:

„Nem ismeretes az oltóanyag, amely immúnissá tesz az igazsággal szemben, de hinnem kell, hogy létezik, különben nem értem azokat, akik – ha meg is hallják – rá se rántanak.”

Brain Storming:

*Az igazság,
Az elefánt,
Amit ha
Körbeállunk,
Ugyanannak,
De mégis
Másnak látunk.
Nem kell sok
Más igazságában
Kétkedni,
Elég ahhoz
Csak annyi,
Hogy ők
Nem vagyunk...
...mi!*

Ancsel Éva, 466.:

„Csak akkor szabad azt mondani az embereknek, hogy ne féljenek, amikor már szakad rájuk a hegy.”

Brain Storming:

A remény nem más, mint az az elképzelés, hogy a dolgok és események nem akarnak úgy alakulni, ahogy mi akarjuk, de mégis úgy alakulnak majd pusztán attól, hogy azt akarjuk – a remény tehát lényegében tétlen és tehetetlen akarat. Sem ez nem praktikus (ámbátor elkerülhetetlen), sem az ösztönös első-reakciós kapkodás (ami szintén kikerülhetetlen!)

Ancsel Éva, 467.:

„A remények nem hunynak ki csöndben, mint állítólag a kiöregedett csillagok. Mielőtt kihunynának, még kitörnek, mint a vulkánok szoktak, és pusztítanak. Ez az utolsó szavuk?”

Brain Storming:

Lehet, hogy „a remény hal meg utoljára”, de addig is sokakat képes megölni!

Ancsel Éva, 468.:

„Halottaink hűtlenek. Nem mintha elhagyhatnának minket, de nem emlékeznek ránk.”

Brain Storming:

A halottaink azzal emlékeznek ránk, azzal gondolnak (gondoltak előre!) ránk, amit ránk hagytak!

Ancsel Éva, 469.:

„Az, amit sorsnak nevezünk, erős, ámbár földalatti kapcsolatban áll az igazsággal.”

Brain Storming:

No.1.:

Ami megtörtént, az úgy történt, ahogyan történt – nem tudott másként történni... de nem AZÉRT történt úgy, ahogy, mert úgy KELLETT történnie, hanem azért, mert a dolgok tehetetlenül követik természetük törvényeit.

No.2.:

Az igazság fogalma legalább annyira gyenge emberi produktum a valóság utánzására, mint az istenképzet feltételezése a világ valódi működésében!

Ancsel Éva, 470.:

„A hajléktalanok világpolgárok, és ez megfordítva is igaz. A világ tudtommal senkinek sem ad letelepedési engedélyt, nem lévén hozzá hivatala.”

Brain Storming:

A világ nem az emberéért van, és az ember nem a világért van, ... A világ azért még nem feltétlenül kényelmes lakhely, csak mert az ember beleszületik.

Ancsel Éva, 471.:

„Aki nem hőköl hátra semmitől: az nem is gondolkozik.”

Brain Storming:

... de csak attól, hogy valaki mindentől hátrahőköl, még nem gondolkodik.

Ancsel Éva, 472.:

„A remény az ember daimona.”

Brain Storming:

A vallás reményt ad ... A vallás az ember (egyik) démona?

Ancsel Éva, 473.:

„Jobb lenne a világ, már pusztán attól – de miért mondom, hogy „pusztán” –, ha nem keverné bűnbe az embert, hogy élni akar.”

Brain Storming:

Az élet maga bűn, amit a természeti törvények, az entrópia ellenében követünk el.

Ancsel Éva, 474.:

„Az igaz szavak márkája egy hegesedés, amely valamikori sebhelyre vall.”

Brain Storming:

Az igazság sebeket hagy hátra, mivel általában fegyverként igyekeznek használni.

Ancsel Éva, 475.:

„A tradíció természeténél fogva öreg. Lehet, hogy azért nincsenek tradícióink, mert semmit sem hagyunk istenigazából megöregedni?”

Brain Storming:

Tradíció: ami egyszer már bevált, és lehetővé tette azt a fejlődést, ami feleslegessé és esetenként értelmetlenné teszi a tradíció gyakorlását.

Ancsel Éva, (az „Összes bekezdés”-ben nem szerepel, de az eredeti műben 39-es sorszámmal szerepel):

„Életútjának felén ama nagy sötét erdőbe talán mindenki eljuthat, de el is kell tévednie benne, hogy egy kis tisztánlátást kiérdemeljen.”

Brain Storming:

Gyakorlati értelemben a puszta, a szavanna tette az embert emberré, de tény, hogy a szelleme attól fejlődik, ha bekerül a „sűrűbe”!

Ancsel Éva, 476.:

„A halottnak se mindegy, hogy megérintjük-e az arcát és hogyan. Magával viszi ennek az érintésnek a melegét. Hogy hová? A semmibe is.”

Brain Storming:

Az, hogy hogyan bánunk a halottainkkal, leginkább a minket szemlélő élők számára fontos. A halottaink ápolását úgy tekintik, mint a csecsemőnkkel való foglalkozást – az egyiknek az élete van kiszolgáltatva, a másiknak pedig a méltósága.

Ancsel Éva, 477.:

„Fölmennél-e az Ararátra egyedül, ha nem tudnád, hogy egyszer majd mesélhetsz róla?”

Brain Storming:

A vallásosság ezek alapján dicsekvési hajlam kérdése is?

Ancsel Éva, 478.:

„A társas fellépéseinken akár egy pillanatig is tényleg jelen vagyunk, akkor rögvest belezavarodunk a szerepünkbe.”

Brain Storming:

A magabiztosság nem más, mint magabiztos szerepjátszás?

Ancsel Éva, 479.:

„Annak is van istene, akinek nincsen. Lehet, hogy az isten-hiányban még erősebben van jelen, mint egy templomi oltárban?”

Brain Storming:

Mindenki hisz, még is az, aki kijelenti, hogy „Nem!”. Lehet, hogy az ilyen „nemhívó” még erősebben hisz, mint az, aki még imádkozik is az istenéhez?

Ancsel Éva, 480.:

„Látni akarni kell, de ennyi sem elég, még el is kell viselni azt, amit látunk.”

Brain Storming:

Ha nem tetszik az, amit látunk, akkor jobb ha azt hisszük, hogy nem is látjuk?

Ancsel Éva, 481.:

„Hiába lélegzünk utolsó leheletünkig, ez nem elég ahhoz, hogy tudásunk legyen a lélegzésről, a tüdőről. Így vagyunk az életünkkel is.”

Brain Storming:

A lélegzéshez nem kell tudnunk arról, miért is lélegzünk és hogyan. A megszületéshez nem kell tudnunk semmi arról, hogyan kell élni – az élethez egy dolgot kell tudni: túlélni!

Ancsel Éva, 482.:

„Nincs ember, akinek az életébe szabad lenne csak úgy könnyű és könnyelmű kézzel belelapozni, mint egy úti olvasmányba, mert nincs sors, amely lektűrhez hasonlatos lenne, s ne akadna olyan oldala, amely megégetné a kezéd.”

Brain Storming:

A legtöbb ember olyan könyv, mely tartalmaz ugyan, mégis egy klasszikus, szépkötésű sorozat részeként egy polcon, porfogóként fejezi be pályafutását.

Ancsel Éva, 483.:

„Senki sem csak a saját életét éli. Minden sorsba bele van forrasztva másoké – kioldhatatlanul....”

Brain Storming:

.... Viszont mindenki a maga halálát halja!

Ancsel Éva, 484.:

„Kiválasztottam a három, számomra legjelentősebb igét: „szeretni, szenvedni, tudni”. Vajon léteznek-e egymás nélkül?”

Brain Storming:

... „gyűlölni, élvezni, nem tudni”, ... ezek sem igen vannak meg egymás nélkül.

Ancsel Éva, 485.:

„Esetleg elhiszem, hogy az Olümposzi istenek tudtak haragudni és dühösek is tudtak lenni, de a szomorúságról fogalmuk se lehetett, ahhoz az időben kell létezni.”

Brain Storming:

Sok harag és sok düh a szomorúságból ered, így mégiscsak ismerhették ezt a görög istenek.

Ancsel Éva, 486.:

„Ülni egy kertben jó. Ha valaki ül mellettünk és fogjuk a kezét – az már sok a jóból. Csak azt nem tudom, hogy kinek.”

Brain Storming:

A saját ház, saját kertjében, a saját padon, annak a kezét fogni, akit a sajátunknak tekinthetünk... az tényleg sok a jóból!

Ancsel Éva, 487.:

„Galileit rehabilitálták. Azért remélem, hogy a Teremtés könyvét nem fogják kiadni átdolgozásra – jó az így, ahogy van.”

Brain Storming:

A Teremtés könyvét nem átdolgozni kellene, hanem végre szabadon viccelődni rajta!

Ancsel Éva, 488.:

„Sohasem húztam még meg harangkötelet, honnan emlékszik rá mégis a karom? Aki egy harangtalan világban fog születni, annak a karja is tud majd emlékezni erre?”

Brain Storming:

Harangot húzni, vagy másik ember fel a fára – a szándék teszi ugyanazt a mozdulatot ilyenné, vagy olyanná.

Ancsel Éva, 489.:

„Mindannyian olyanok vagyunk, mint Michelangelo rabszolga-szobrai. Még benne a nyers, félig még faragatlan kőben. De mit keres itt a „még”?”

Brain Storming:

Mind képlékeny anyagból formált, kocsonyás szobrok vagyunk, melyeket DNS-ünk változatlan programja faragott ki. Annyiban vagyunk nem-szobor-szerűek, mint ahogyan a faragott szobrok árnyéka változékony.

Ancsel Éva, 490.:

„Ha teleesszük magunkat a tudás fájáról, ahogy az első Arcadio tette, akkor nem a gyomrunkat rontjuk el, hanem az elménkkel történik valami, ami miatt nem lehet többé szabadon hagyni minket, oda kell kötözni egy valódi fához.”

Brain Storming:

A sok tudás Szókratész-effektust is kiválthat – a túl sok tudás a szokásos hétköznapi élet csalódásai következtében „semmit nem tudás” érzéshez vezethet!

Ancsel Éva, 491.:

„Félbeszakítani egy ember szavát, mondván, hogy sietek – fölér egy cserbenhagyásos gázolással.”

Brain Storming:

Ez azonban vica versa nem áll. A cserbenhagyásos gázolás inkább azzal ér fel, hogy magát az embert szakítjuk félbe.

Ancsel Éva, 492.:

„A gonoszság nem más, mint a karakterré dermedt gyűlölet.”

Brain Storming:

A jóság azonban többnyire nem karakterré épült szeretet.

Ancsel Éva, 493.:

„A gonoszság annak sem jó, aki a „tulajdonosa”. ”

Brain Storming:

A gonoszság annak jó, annak éri meg, aki a „gonoszt” birtokolja, vagy irányítja.

Ancsel Éva, 494.:

„Saját tetteink is megtörténnek velünk, bár a legkevésbé sem egyidejűleg.”

Brain Storming:

Akkor is teszünk valamit, amikor nem akarunk; és ami kellemes dolgok történnek velünk, nem tudunk örülni neki... stb.

Ancsel Éva, 495.:

„Köpönyegét csak a dilettáns forgatja önerejéből; a profik rábízzák a szelekre.”

Brain Storming:

Nem értek egyet – a dilettáns köpönyegét fújja a szél, míg ő azt hiszi, ez saját döntéséből történt, és ezt a szeszélyt a magáénak tekinti; míg a profi már nem forgatja a köpönyegét – ő már a szelet kormányozza, és mások köpönyegét forgatja saját érdekei szerint.

Ancsel Éva, 496.:

„A képmutatóknak nem könnyű megbocsátani, mert pontosan tudják, hogy mit csinálnak. Tisztában vannak vele, hogy baj van az eredeti példánnyal.”

Brain Storming:

A képmutatók nem azért képmutatók, mert azt akarják, hogy az emberek megutálják őket – azért képmutatók, hogy önmagukat ne kelljen utálniuk!

Ancsel Éva, 497.:

„Az elkötelezettségben és a lekötöttségben egyaránt ott van a kötél. Valószínű, hogy nem egyformák, de azért minden kötélre gyanakodni kell.”

Brain Storming:

Elkötelezettség és elkötelezés – az első miatt az emberek néha akár öngyilkosok is lehetnek... a másikért ölni tudnának (akár kötél által).

Ancsel Éva, 498.:

„Nem mi keressük az igazságot, inkább ő talál ránk, de akkor jól teszi, ha alaposan megragad a grabancunknál fogva, nehogy elinaljunk.”

Brain Storming:

Az ember nem az igazságot keresi, hanem azt a „logikai struktúrát”, ami igazolja eredeti elképzelését. Az ember számára a legigazabb igazság is származhat, gyalázatos, valótlan hazugság, ha hitével, vagy érdekével ütközik.

Ancsel Éva, 499.:

„A metafora fügefalevél: nem-tudásainkat van hivatva eltakarni. De a fügefalevélről tudni kell, hogy nem fed teljesen. Mintázata átlátni enged.”

Brain Storming:

Maga a NYELV a fügefalevél! Nem hiszem, hogy a metafora kellene, hogy legyen az, ami „elviszi a balhét” mindazért, amit a nyelvre magára is „rá lehet húzni”!

Ancsel Éva, 500.:

„Tetszene-e istennek, amit csak azért tesz egy ember, hogy az ő tetszését elnyerje vele?”

Brain Storming:

Mindez teljesen mellékes kérdés ahhoz képest, hogy amit a vallásos ember hitének és érdekeinek megfelelőnek tart, arról miért mondja, hogy az még isten tetszését is elnyeri?

Ancsel Éva, 501.:

„Hogy ilyenkor tavasszal miért virágzik tombolva a kert? Mert azt gondolja: hadd bosszankodjon a mulandó halál.”

Brain Storming:

És mi van akkor, ha azért virágzik tombolva, mert a halál és mulandóság éppen eszébe sem jut?

Ancsel Éva, 502.:

„A szellemesség egy határon túl a szellem obszcenitása.”

Brain Storming:

A testi örömök leplezetlensége obszcenitás – de a „szívemen, a számon” is, vagyis a leplezetlen őszinteség is!

Ancsel Éva, 503.:

„És ha a homokórában a szemek elkopnak, akkor talán az örökkévalóság marad az üvegben?”

Brain Storming:

Hamarabb tűnik el az emberiség, mint hogy egy homokórát addig fogasson, hogy a homokszemek elkopjanak benne!

Ancsel Éva, 504.:

„Megértem, hogy egy kolibri tökéletességének látványa azt a hitet ébreszti: isteni teremtmény. De az emberé?”

Brain Storming:

No.1.

Ha isten természeti teremtményei a tökéletességet sugározzák, akkor hogy lehet, hogy Isten munkájának felismerői mind a saját tökéletlenségüket hangsúlyozzák... Ha az ember Isten teremtménye lenne, akkor bizony isten is csak tökéletlen lehetne!

No.2.

Az Élővilág talán 3-féle módon alkothat tartós dolgokat: 1. az oxigéndús légkör; 2. a korallzátonyok; 3. a technikai civilizáció – a „tartósság” a valamiben való tökéletesség jele lehet, az 1. esetben pl. a tökéletes bioregulációé; a 2.-ban a nagytömegben végzett egyszerű műveleteké; 3. módon pedig az intelligens tervezésé. Az intelligens tervezés az ember találmánya – és az erre nem képes emberek adták ezt a képességet Isten kezébe, fennhéjázó önzőségükben, mondván: „Ha én erre nem vagyok képes, akkor arra csakis isten lehet csak képes”.

Ancsel Éva, 505.:

„A legjobb színész is csődöt mondana, ha önmagát kellene előadnia.”

Brain Storming:

A legjobb színész azért a legjobb színész, mert legjobban át tudja venni mások személyiséget, sőt: adott karaktert még az adott karakter birtokosánál is hűebben, tisztábban játssza el. A legjobb színész számára a természetesség mások alakításának a természetességét jelenti – így nincs olyan lehetséges szerep a számára, hogy „önmaga”, mivel önmaga egyéniségének legfőbb vonása, hogy – legjobbként – mindig másokat játszik el, jobban, mint azok önmagukat. Egy utánzóknak ne mondd, hogy legyen önmaga, mert ezt ő nem fogja érteni. Mond egy gyereknek, hogy tegyen úgy, mint egy gyerek – nem fogja érteni!

Ancsel Éva, 506.:

„Az emberek óvatosságból fecsegnek hangszálaikat nem kímélve megállás nélkül, mert attól félnek, hogy rés nyílik a szavak áradatában, valaki szünetjelet rajzol hirtelen, és látható meg hallható lesz, amit sorsnak hívunk, és akkor már nem lehet vagy nehéz a felszínen maradni.”

Brain Storming:

Sokan azért is fecsegnek, mert ezzel vélik nyomás alatt tartani azt a légvárat, amit létezésük értelmeként elképzelnek – ha abbahagynák a beszédet, leeresztene a vár; ha mást hagynának beszélni, a másik légvára kiszorítaná a létezésből a csendben lévőét.

Ancsel Éva, 507.:

„Kockázatos ez az óvatosság. Elveszejtheti az ember azt, ami a legfontosabb.”

Brain Storming:

Az óvatosság talán inkább a szükséges és vágyott dolgok megszerzésének kudarcát kockáztatja – a bátorság pedig a birtokoltak elveszejtését.

Ancsel Éva, 508.:

„Aki fűtyül az igazságra, az tényleg fűtyüljön. Legalább ennyi bizonyosság legyen arra, hogy meghallotta. No meg micsoda vidám világ lenne ennyi fűtyszótól.”

Brain Storming:

Igaz is – fűtyüljünk az „igazságra”, mert jobb egy vidám világ, mint egy igaz világ. Az igazságot úgyis mindig az hangoztatja, akit éppen elkerül a vidámság.

Ancsel Éva, 509.:

„Akármilyen nagyszerű dolgot cselekszik az ember, oda az egész, ha eltölti nagyszerűségének tudata.”

Brain Storming:

Értsd: „Ha már én nem tudok nagyszerű dolgot cselekedni, legalább tessék szerénynek és alázatosnak lenni, hogy ne érezzem magam olyan kényelmetlenül magam a relatív alacsonyrendűségem miatt. Ha dicsérnének, és te ezt nem utasítanád vissza, még én érezném megalázottnak magam!”

Ancsel Éva, 510.:

„Aki arra törekszik, hogy mindig mindenben megüsse a mércét, az önmagához képest is alul marad. Miért nem próbálja inkább leütni néha?”

Brain Storming:

Önvizsgálati kérdésként előírnám minden szorongónak:

„Kinek akarok ezzel megfelelni?”

„Kinek a mércéjét kellene megütnöm?”

Ancsel Éva, 512.:

„Aki azt állítja magáról, hogy ő talpig becsületes, attól menekülj, mert a legsötétebb dolgokra képes.”

Brain Storming:

Aki azt mondja magáról, hogy „talpig becsületes”, attól kérdezd meg, hogy „felülről, vagy alulról?” – vagyis: tetőtől-talpig becsületes, vagy alulról a talpáig úgy, hogy lábbal tiporja a becsületességet?

Ancsel Éva, 513.:

„Ami halálosan fontos az életünkben, az ugyanúgy nem fokozható, miként a halál sem.”

Brain Storming:

Fokozható, ha a „halálosan fontos”-t azzal mérjük, hogy hány ember halála „nem drága” érte.

Ancsel Éva, 514.:

„A tigris tisztességes – még sohasem akart antilopnak látszani.”

Brain Storming:

Hát, igen. A tigris már csak azért sem akarhat antilopnak látszani, mivel azt sem tudhatja, hogy néz ki.

Ancsel Éva, 515.:

„Nem tudom, milyen alapon gondolom azt, hogy a tigris többet tud a világról, mint az antilop. Egyszerűen azt látom rajta, hogy boldogtalanabb. Talán azért, mert úgy tűnik nekem, hogy gondolkodik.”

Brain Storming:

Aki vidám, annak a szemében a nem vidám, de nem szomorú úgy tűnik, mintha gondolkodna... persze, azért ne gondoljuk, hogy:

1. ... aki boldog, vagy nem boldogtalan, az gondolkodik; bár a GONDolkodás kiváltódásában a GOND alapvető tényező: hacsak nincs problémánk, nem vagyunk hajlandóak gondolkodni. (Ebből kifolyólag azonban az sem igaz, hogy az emberek azért kavarnak magukat bajba, problémákba, hogy gondolkodhassanak.)

2. ... és azt se vegyük általánosnak, hogy aki gondolkodik, az boldogtalan lenne... és hogy többet tudna a világról.

Ancsel Éva, 516.:

„Úgy érzem, van valami mély rokonság a tigris és az ember között, figyeljétek meg, milyen nyugtalanul tud föl-alá járni; mintha ő se érezné magára szabottnak a világot.”

Brain Storming:

Lehet hasonlóság a ketrecbe zártan, kényszeresen fel-alá sétálgató tigris, és a világot szűknek érző ember ide-oda kapkodása között... de míg a tigris a tág és korlátlan élettérhez szokottan kényszeresen cammog fel-alá, kényelmetlenül kicsinynek érezve a ketrecét, addig az ember

inkább a kényelmetlenül kitágult világ miatt érzi a számára elérhető világot szűknek, és kényszerességében az egész világot betölteni igyekszik.

Ancsel Éva, 517.:

„Annyira hiányzik az életünkből az adagio, hogy attól félek, már a sztetoszkóp sem elég, hogy hallhatóvá legyen a szívverés.”

Brain Storming:

Sokan nem akarják másokkal megosztani, hogy mire dobban meg a szívük, de ha szíven üti őket valami, akkor azt akarják, hogy a másik érezze, hogyan VER a szíve fájdalom miatt.

Ancsel Éva, 518.:

„Az lehet, hogy az életnek nincs értelme, de szappanbuborékokat fújni a gyerekeknek: ennek biztos, hogy van.”

Brain Storming:

(Erre egy klasszikus BS a lehető legjobb reakció:) Lehet, hogy az életnek nincs értelme, de élni jó!

Ancsel Éva, 519.:

„Filozofálni = bürökpohárra szomjazni.”

Brain Storming:

Aki szokatlan igazságot fedez fel és hirdet, könnyen megütheti a bokáját... míg mások azért igyekeznek filozofálni, hogy megmagyarázzák, hogy miért van annak értelme, hogy bokán rúgta, rúgja, vagy akarja rúgni a másikat.

Ancsel Éva, 520.:

„Nem minden elvont fogalom fogan szeplőtelenül.”

Brain Storming:

Sok elvont fogalom nem más, mint a bibliai fügefalevél pótléka.

Ancsel Éva, 522.:

„A diktátorok nem sintérek. Sintérnek lenni ugyanis foglalkozás, bértarifában megállapított fizetéssel.”

Brain Storming:

A diktátorok olyan sintérek, akik az emberekben valamikor majd elaltatandó kutyákat látnak, és a fizetésüket maguk állapítják meg ... sokszor azt képzelve, hogy teljesítmény alapján kell magukat jutalmazniuk – tehát, „csak akkor akarhatok többet, ha több embert öltem meg”.

Másként: Diktatórium = sakkjátszma emberéletekkel.

Ancsel Éva, 523.:

„Aki önként lép le egy magas posztról, az rögvest megnő.”

Brain Storming:

De csak azok szemében, akik jóval alatta foglaltak helyet. És akkor is csak annyira, hogy kiderül róla, hogy „csak ember”. Vagyis: „féreg” vagy „patkány” méretről emberi méretűvé nő.

Ancsel Éva, 524.:

„Ami megoldhatatlan: hatalom csak annak járna, aki irtózik tőle.”

Brain Storming:

Aki hatalmat akar, az vissza fog élni vele, aki hatalmat nem akar, az nem tudja, hogyan éljen vele.

Ancsel Éva, 525.:

„A jószág is lehet agresszív, bár ez a suicidiuma.”

Brain Storming:

Mivel abszolút „jó” és „rossz” nem létezik (csak szubjektíven), így az „agresszivitás” is csak szubjektíven válik csak „jó”-vá, vagy „rosszá”.

Ancsel Éva, 526.:

„A permanens gúny öngúnnal s egyéb fűszerekkel ízesítve az elit ópiuma.”

Brain Storming:

A gúny minden szellemi színvonalon megjelenik, akár a kábítószer – van, akinek szórakozás, van, akinek mentális létszükséglet.

Ancsel Éva, 527.:

„Jöjjenek el, jöjjenek már el, akik fölszabadítanak immár elviselhetetlen mennyiségű, elviselhetetlen szabadságomtól, és gúzsba kötnek végre, annak rendje-módja szerint. Ámde meg is mondják, még hozzá érthetően: „Kedves és kevésbé kedves földlakó testvéreink! Mi most gúzsba fogunk kötni benneteket, és nem fogunk ezért elnézést se kérni tőletek.” Igen, így szeretném.

S amikor álmomban eljöttek, nem ujjongtam, csak odaálltam, hogy kézhez essek a gúzsba kötéshez. De akkor megszólalt ostoba fejem felett a hang: „Azért kötünk gúzsba téged, mert ezt követeli tőlünk a tatata tatata forró szeretete, nagy elődeink iránt érzett szent felelősségünk tatatata-tatatata...”

Brain Storming:

*Ha leigázol,
Hát leigázol;
Ha mondod,
Hogy teszed, úgy
Meg nem alázol;
De ha magad*

*Áldozatnak mutatva,
Kötelességből
Kötsz szoros gúzsba,
Olyat veszel el,
Mit meg nem
Tarthatsz;
Tárgy-rabszolga
Emberségéből
Nem osztozhatsz!*

Ancsel Éva, 528.:

„Jézus, mielőtt megmondta, hogy ő a Messiás, megkért ama kútnál egy bűnös asszonyt, hogy adjon innia. És nem fakasztott vizet a sziklából. Igen, aki merészel másokra rászorulni, abban hinni tudnék – ha nem is Messiás.”

Brain Storming:

*Ember számára
Ember az Isten;
Hívő számára
Nincs lét,
Csak hitben;
S mikor az
Ember undorodik
Emberi voltától,
S erőt merít egy
Isten-oltárból,
Nem ember ő már,
Hanem Isten,
Emberlétnek előtte
Értelme nincsen!*

Ancsel Éva, 530.:

„Az órák megállnak, amikor sorssá sűrűsödik az idő.”

Brain Storming:

No.1.

A sors magában csak annyira „sűrű”, mint a hegy csúcsa – szűrni szűr, de kell alá az egész hegy.

No.2.

A „sors” kíváncsú, vagy előre látható „végzet”; a meglévő hajlamok és lehetőségek végösszege; ha előre megírt lenne, a természet önmaga ellen vétene.

Ancsel Éva, 532.:

„A káromlásnak természetes hangformája az ordítás, de vannak szavak, amelyek csak halkan kimondhatók, mint például ezek: ‘Ne félj, itt vagyok veled, és vigyázok rád!’”

Brain Storming:

Talán bátorságot csak Isten adhat? Talán isten mindig ott van velünk? Talán csak Isten az, aki vigyáz ránk? Isten – ha tökéletes is, pontosabb képet is adhatott volna arról, hogy mi a tökéletes! Így nem lehet tökéletes, ha az általa alkotottakból bármi tökéletlen.

A tökéletlen világban egy tökéletlen Isten munkáját láthatjuk – aki már csak azért is nem lehet tökéletese, mivel magunkhoz hasonlónak képzeljük el, és magunk is hasonlítani akarunk rá.

Ancsel Éva, 533.:

„Hogy „színház az egész világ”? Dehogy, dehogy: hiszen a színházban nincsen színlelés!”

Brain Storming:

Varázslatos „Mintha-Világ” – A színészek úgy tesznek, mintha azt is gondolnák, amit mondanak; a nézőközönség úgy tesz, mintha nem olyan indíttatásból nézné az előadást, mint a peep-show rendszeres látogatói.

Ancsel Éva, 534.:

„Kitörölhetetlen emlékeink sohase „nagy” napok vagy „nagy” pillanatok lenyomatai. Sokkal inkább olyan úgymond semmiségekéi, mint amikor egy idegen kéz elestünkben utánunk nyúlt. De mit keres itt az „idegen” jelző?”

Brain Storming:

Kitörölhetetlen emlékeink mind olyan események lenyomatai, amiket javarészt nem láttunk előre.

Ancsel Éva, 535.:

„A revolverek formatervezettek. És az atombombák?”

Brain Storming:

A revolverek újra felhasználhatók – az atombombák maradéktalanul hasznosíthatók!

Ancsel Éva, 536.:

„Van egy látomásom: győztes sereg vezéréről, aki hallgatván a rettegő városban a csöndet és az üdvrivalgást, egyszerre megértene, micsoda képtelenség úrrá lenni mások felett, és hátat fordítana a legyőzötteknek. Amikor emberünk kilovagolna sánta lován – ha ugyan ez még lovaglás –, méltóságteljesebb lenne, mint valaha volt.”

Brain Storming:

A mai politikában nem véres csaták, hanem verbális csaták zajlanak – nem tudni, melyik a jobb!

Ancsel Éva, 537.:

„Látomásom van egy emberről: nem akadt, aki kiűzze őt a leigázott városból, hát megtette maga. Elment az ember, és megmentette nekünk a vesztes méltóságát.”

Brain Storming:

A vesztesnek nincs méltósága – a vesztes méltósága a méltóság elvesztése!

Ancsel Éva, 538.:

„Mégiscsak csodálatos, hogy hasra fektetünk egy 8-ast, és rábökünk, mondván: ez itt a végtelen.”

Brain Storming:

Vagyis – egy emberi léptékű, felfogható dologból egy mozdulattal tudunk nem emberi léptékű, felfoghatatlan dolgot csinálni.

A 8-asból azonban csak úgy lesz végtelen, mint az Istenből egy gyermeket felkoncoló bicska.

Ancsel Éva, 539.:

„Minden gonosz tett előtt úgy kellene megállni sóbálvánnyá merevedve, mintha az lenne az első, amit a földön elkövetni látunk. Példátlan, akárhány példa van rá.”

Brain Storming:

... No, de mégis, mi az, ami a „gonosz tettet” teszi?

A gonosz szándéknál kezdődik? – De hát mennyi jó szándékú, kötelességtudatból eredő tett és próbálkozás vezetett katasztrófához; és mennyi gonosz szándékú erőfeszítés lett aztán sokak menedéke!

A „gonosz tett” maga? – Hány szükségszerűen fájdalommal és szenvedéssel járó tettet kell mind elszenvednünk és másokon elkövetnünk, s mindezt kölcsönös beleegyezéssel?

A „gonosz tett” következménye tenné gonosszá a tettet? – A balesetek szándéktalan okozóit állítsuk hát pellengérre?

... Ilyen alapon minden tettünket tekintve egyszerre vagyunk élőlények és sóbálványok!

Ancsel Éva, 540.:

„Amikor az ember teste árnyékot vet alkonyatkor, ebben a nagy-nagy árnyékban elmondatik róla, hogy az univerzumban él.”

Brain Storming:

Az árnyékvilág életünk része – irtózunk a sötétségtől, mégis agyunk vaksötétjében fogjuk fel a világ minden csodáját, és szenvedjük el minden kínját!

Ancsel Éva, 541.:

„Nincs önelégültebb, mint aki azt merészeli állítani magáról, hogy minden korlátját sikerült fölismernie.”

Brain Storming:

No.1.

A szabadság lényege az a tudat, hogy tudjuk, meddig terjed a szabadságunk. E határokon belül lehetünk önelégültek, ha akarunk és jólesik – de a szabadságtudat keserű velejárója mindig is, hogy mások mindig is kritikával illetik a szabadságtudatú embereket: a szabad tudatú ember soha nem önelégült és nem beképzelt ... csak mások állapítják meg ezt róla!

No.2.

Saját korlátainkat akkor is érdemes felismernünk és tudatában lennünk a létezésüknek, ha nem vagyunk képesek azokat túllépni!

Ancsel Éva, 542.:

„Vajon kíváncsi-e az idomár arra, hogy mi a véleménye róla a legjobb, legkezeesebb tigrisének?”

Brain Storming:

Mindenképpen – az idomárnak az előadáson kívül azzal kell foglalkoznia, hogy mire van szüksége a tigrisének. Az előadás és a produkció mindig más, mint az előadásra való felkészülés!

Ancsel Éva, 543.:

„A nem-tudásnak is van fája. Csakhogy ezt már mi ültettük magunknak, és gondozzuk is féltve.”

Brain Storming:

A „nem-tudás” fánk a vallás és a hit – és azért gondozzuk ezeket nagy gonddal és odafigyeléssel, hogy ne kelljen erőfeszítést tennünk: gondolkodnunk és tanulnunk.

Ancsel Éva, 545.:

„Dehogyanis gőg, dehogyanis szertelenség azt mondani egy halandónak, hogy ‘egyetlenem’, hiszen ez a rémisztő igazság, hogy egy van belőle. (Így, birtokos személyraggal.)

Brain Storming:

Az után a kinkeserv után, hogy „Senkim sincs!”, a legnagyobb kinkeservhez az vezet, ha „egyetlenem” van. Jó ezt hallani, jó ezt mondani, jó ezt elhinni – felemelő, felmagasztaló érzés, s mint minden ilyen: roppant ingатag és roppant veszélyes is!

Ancsel Éva, 546.:

„Lehet világtalan, aki lát, és lehet, hogy megvakulva nyerjük el a világot, megszabadulván a káprázatoktól.”

Brain Storming:

No.1.

Ha az ember megvakul, egy másik, valójában nagyon érdekes világ tárul az ember elé... de ahhoz, hogy ennek a világnak a csodáiban részesüljünk, nem kell megvakulnunk – elég, ha becsukjuk a szemünk!

No.2.

A káprázatoktól nem akkor szabadulunk meg, ha megvakulunk, hanem éppen ellenkezőleg – ha kinyitjuk végre a szemünket!

Ancsel Éva, 547.:

„Mozarttól csak kétszáz év választ el bennünket, de G-moll szimfóniájától mérhetetlenül több idő.”

Brain Storming:

A Homo Erectus-ban már ott motoszkált a Homo Sapiens. ... Minderre sok Homo Sapiens-ben láthatunk ékes bizonyítékot.

Ancsel Éva, 548.:

„Aki látványról látványra falja a világot, azt fenyegeti a veszély, hogy világtalan lesz.”

Brain Storming:

Vesd össze: Ha egy férfi minden vonzó nőt majd felfal a szemével, azt fenyegeti a veszély, hogy társtalan lesz!

Ancsel Éva, 549.:

„Nemcsak lázas állapotban szokott az ember félrebeszélni. Az a borzasztó, hogy még tetteink se mindig rólunk szólnak, hanem olykor félrebeszéltetnek.”

Brain Storming:

A tettek néha még a legjobb szándék mellett is járhatnak szerencsétlen kimenetellel – előfordulhat, de cselekedni kell, tettek nélkül nem élet az élet. Ha valakinek kárt okozunk, akkor kárpótolnunk kell; ha ez nem lehetséges, hát büntetést kapunk – a büntetés nem mindig jó módszer a további hasonló károkozások ellen, de büntetni kell, mert büntetés nélkül nincs igazságosság.

Ancsel Éva, 550.:

„Minden jó kérdés kínos kérdés, de aki keresni akarja az igazságot, annak keresnie kell ezt a fajta kint.”

Brain Storming:

Azonban nem minden kínos kérdés jó kérdés – és aki igazságos akar lenni, az igyekszik nem így kínozni másokat!

Ancsel Éva, 551.:

„Minden okunk megvan rá, hogy féljünk az emberektől, hogy gyanakodjunk, akármit tesznek és mondanak. Csak hát, ha egyszer embernek születünk, nem vethetjük magunkat az óriáshangyák közé.”

Brain Storming:

Akibe szorult ill. kifejlődött némi önismeret, annak minden oka megvan rá, hogy féljen az emberektől, hogy gyanakodjon, akármit tesz, vagy mond.

Akibe pedig szorult némi empátia, az sem magát, sem másokat nem vetne az óriáshangyák közé.

Ancsel Éva, 552.:

„A semmitmondásnak muszáj túllőlni – lehet, hogy minden bőbeszédűségnek ez az eredete.”

Brain Storming:

A semmitmondás is lehet sokatmondó – és maga a kellemesen csengő hang is lehet éke és fegyvere(!) a legrútább testű és lelkű embernek is!

Ancsel Éva, 553.:

„Minden ember hangja félreismerhetetlen, mint az ujjlenyomata. Kivéve, amikor ordít. Az ordításban meghal, ami egyszeri és megismételhetetlen. Vagy nem is csak az?”

Brain Storming:

No.1.:

Sokan nem hallgatnak a hozzájuk intézett szóra. Sokan figyelmen kívül hagyják még az ordítással alátámasztott mondanivalót is, azt gondolván: „csak szavak”. ... És nem is figyelnek oda, csak ha a másik tényérleenyomatot hagy szándékáról a füle tövéén.

No.2.:

A Szavannán őseink már fegyverekkel rendelkeztek a vadállatok ellen – ha azonban nem voltak ezek kéznél, akkor az ordítás menthette meg elődünk az egyszeri és megismételhetetlen meghalástól. Az ordítás életet menthet... és nemcsak tekintélyt.

Ancsel Éva, 554.:

„Ha szeretett halottainkra gondolunk, az is átmelegít.”

Brain Storming:

Van abban valami filozofikusan emberi, amikor a holtak szelleme lehel belénk lelket.

Ancsel Éva, 555.:

„Elég egy három emberből összeverődő „tömeg”, hogy kiközösítsen.”

Brain Storming:

No.1.:

Ha Ádám és Éva nem tudott volna Istenről, boldogan élhettek volna a Paradicsomban – isten azonban nem embereket akart teremteni, hanem pusztá Woo-Doo babákat!

No.2.:

Férfi, nő, Isten – egy mindig problémát okoz, ha kettő összeáll!

Ancsel Éva, 556.:

„Nincs szorosabb közösség, mondhatnám közösségibb közösség egy lincselő tömegnél. Onnan próbálj angolosan távozni, ha egyéniségnek tartod magad!”

Brain Storming:

Az arctalanná vált tömeg az egyes embert is arctalannak látja.

Ancsel Éva, 557.:

„A lincselők elől nem teljességgel lehetetlen menekülni, de a lincselők közül távozni mondván: ‘én ezt nem csinálom’ – az bizony lehetetlen. Aki ezt teszi, azt meglincselik.”

Brain Storming:

A lincselő tömeg társaságában az embernek két lehetősége van: 1. vagy lincsel, vagy 2. lincselik!

Ancsel Éva, (az „Összes bekezdés”-ben nem szerepel, de az eredeti műben 121-es sorszámmal szerepel):

„Az, amit sorsnak nevezünk, erős, ámbár földalatti kapcsolatban áll az igazsággal.”

Brain Storming:

A sors és az igazság csak olyan kapcsolatban vannak, mint a törvényesség és a szükségszerűség.

A sors ritkán igazságos, a törvények érvényesülése ritkán szükségszerű.

Ancsel Éva, 558.:

„Ha asszonytól kérdezik, hogy mi az élet értelme őszерintе, hát valamit fog válaszolni, mert jobbára engedelmes lények vagyunk, és oly dolgokra is felelünk, melyekről sejtjük vagy tudjuk pedig, hogy értelmetlenek. Hogy mit felel egy nő? Azt mondja például, hogy hát húsvét van most mifelénk, és ha akad liszt és akad tepsi, akkor fonott kalácsot sütünk, és akkor talán ez az élet értelme, ez a szépre, fényes barnára sütött fonott kalács.”

Brain Storming:

No.1.:

BS-klasszikus: „Az életnek nem értelme van, hanem módja.”

No.2.:

BS-klasszikus: „Az élet értelme az, amit éppen tenni kívánunk!”

Ancsel Éva, 559.:

„Vajon Beethoven kortárs hallgatóit is megkínózták az ő molto semplice, molto cantabile tételei?”

Brain Storming:

Vajon Beethovennek lehetett fogalma arról, hogy milyen lehetett a műveit hallgatni?

A zeneszerző is csak olyan, mint az építész – az építész is csak azért épít, hogy építsen, és nem azért, hogy benne lakjon!

Ancsel Éva, 560.:

„Az igazság csak azért sem szokott győzni, mert az az igazság, hogy nincs győzelem.”

Brain Storming:

No.1.:

Sajnos mindig a győzteseké az igazság – mert az élet verseny és abban a győzelem a fontos, aki csak részt venni akar, annak a számára nincs igazság.

No.2.:

Az igazság az, hogy a verseny alatt tényleg a győzelem a fontos, és a részvétel csak a verseny után, annak befejeztével válik fontossá.

Ancsel Éva, 561.:

„A diktátorok nem ölnek, ‘csak’ öletnek. Ettől még tisztátalanabbak a kezük.”

Brain Storming:

A diktátorok előbb erkölcsileg és mentálisan ölnek és degradálnak biorobottá másokat, majd ők maradnak a „halott erkölcsű” embergépek programozói. A diktátor tkp. programozó – de ne feledjük: programozni csak arra alkalmas „gépet” lehet!

Ancsel Éva, 562.:

„Aki az egész világban csalódott, vajon nem tart-e attól, hogy egy szép napon az egész világ fogja magát, és csalódik őbenne?”

Brain Storming:

Amikor az ember csalódik, akkor egyszerre mindig két dologban csalódik: egyrészt a világban, másrészt önmagában. A világban azért, mert nem úgy működött, ahogy ő korábban elképzelte és elvárta; és önmagában azért, mert korábban azt hitte, hogy tudni véli előre, hogyan működik a világ.

Ancsel Éva, 564.:

„Mit tud a világról az, akinek még sohasem állt meg az esze attól, amit tudnia adatott?!”

Brain Storming:

A valóság is lehet elképzelhetetlen és csodálatos – erőszakot követünk el akkor, ha a világot egyszerűen kezelhető fogalmakba gyömöszöljük, és ezek felett való örömeinkben kijelentjük, hogy: „Ez a valóság; ilyen volt és ilyen lesz mindig!”

Ancsel Éva, 565.:

„Van rosszabb a rossznál – tudniillik a rossz igazolása. Természetesen nemesnél nemesebb eszmék segítségével.”

Brain Storming:

*Valóban jó lenne,
Ha a világ úgy
Működne,
Hogy a rossz
Számára rossz
A jó jósága lenne!*

Ancsel Éva, 566.:

„Sárból igen. Erényekből nem lehet embert gyúrni.”

Brain Storming:

A legfőbb erényekből álló istenség életet adó lehelete annyit ér csupán, mint a mesterséges légzést adó segélynyújtó magából ki és a másikba belelélegzett levegője – elég lehet a haldokló feltámasztásához, de senki nem lélegezhet valaki más helyett... még egy istenség sem!

Ancsel Éva, 567.:

„A történelem gyűlékony anyag, nem, mint a papír, hanem mint a napalm.”

Brain Storming:

A történelem igazából nem gyűlékony, hanem sokkal inkább „gyújtó”-anyag!

Ancsel Éva, 568.:

„A kudarc a valóság egyenes beszéde.”

Brain Storming:

Az egyenes beszéd azonban sokszor a valósággal szembeni kudarcot jelenti.

Ancsel Éva, 569.:

„Az idő nem sodor magával semmit. Helyettünk nem végzi el a feledés munkáját.”

Brain Storming:

A tudatos felejtési akarás általában örületbe torkollik.

Ancsel Éva, 570.:

„A bűn merőleges alakzatba lép az idővel.”

Brain Storming:

Értsd: ha valaki ellen is áll a bűnnek, végül kénytelen a kísértésnek lefeküdni.

Ancsel Éva, 571.:

„Az ember egy természetellenes természeti lény.”

Brain Storming:

Az Istenség – természetes eredetű természetellenesen természetesnek hitt lény.

Brain Storming:

S végezetül bemutatnám azt az Ancsel Éva eredetű gondolatot, amely életem egyik legszív-bemarkolóbb, kinzóan tehetetlen dühöt kiváltó pár sora:

Ancsel Éva, 105.:

„A tudatlanság – tudálékosabban szólva: annak bizonyos alesetei – komikusak, így nevetést gerjesztenek. Nyilván ez az eset forgott fenn akkor is, amikor egy bizonyos – nevét nem tudom – fegyveres ember, éppen mielőtt szerszámát lövésre beállította volna, meghallotta, amint egy helyzetét tekintve tudatlan gyermek odakiált neki panaszosan, hogy fázik. (Tél volt, a gyermek pedig meztelen.) „Majd mindjárt segítünk ezen”, mondta a fegyveres ember, s olyan hahotázva oldotta meg a „problémát”, hogy a lövés alig volt hallható.”

Brain Storming megjegyzése Ancsel Éva munkásságához:

Ha valaha is imára emelném a kezem, egyik kívánságom az lenne, hogy tartson meg a világ szellemileg oly' frissen, mint ahogy ezt a nagyszerű filozófust is megtartotta, egészen élete utolsó napjaiig.

Vége.

Függelék

167.

<http://hu.wikipedia.org/wiki/H%C3%A1ztart%C3%A1s>

A **háztartás** azoknak a személyeknek az összessége, akik függetlenül bármilyen rokoni viszonyoktól (kapcsolatoktól), egy jövedelmi, illetve egy fogyasztói közösséget alkotnak és az életviteli költségeiket folyamatosan részben vagy egészben közösen viselik. A háztartás fogalma tehát nem azonos a család fogalmával, mivel előbbi inkább gazdasági kötődés, utóbbi inkább jogi. (A háztartás szerepe a gazdasági körforgásban: ábrát lásd a címlapon)

Többnyire egy család képez egy háztartást, a leggyakoribb modellek az egy-két szülő egy-több gyermekkel, vagy házaspár gyermek nélkül. Háztartást alkothatnak oldalági, le- vagy felmenőági rokoni kapcsolatban lévő személyek is ugyanúgy, mintha két barátnő költözik össze, mivel egyedül gazdálkodnak.

Magyarországon jellemző még a kétcsaládos háztartás is, ahol pl. idős házaspár van a házas gyermekének családjával közös háztartásban. (Család ebben az esetben a szűk család: szülő(k), gyermek(ek).)

A statisztika külön háztartásnak tekinti még az ideiglenesen távol élőket, diákokat, munka miatt távol élőket, ők vagy hozzájárulást kapnak a megfigyelt háztartástól, vagy támogatást adnak haza.

183.

A **relatív deprivációról**:

<http://www.szochalo.hu/szochalo-tudomany/hircentrum/article/106052/1452/page/4/>